

MOSTOVI

1986/87

Vlak bratstva

Kako ti je bilo, domovina, pri srcu, ko sem te zapuščal. Zapuščali so te mnogi Slovenci, ker so te morali zapustiti. S silo so jih odtrgali od tvojih korenin, od tvojega sonca in neba. S silo so nas odpeljali. Zapustiti smo morali svoje domače hrame, krušne peči so samevale. Svetla okna domačije so topo gledala oblačno nebo. Njih stekla so drgetala v bolečini.

Takrat je bil siv dan. Vojna.

Vojna. Čas brez pravljič in veselih povesti. Čas brez bajanja na klopi ob dedku in babici. Čas groze in smrti.

Leto 1941.

Sovražnikov načrt- vzeti Slovincem jezik, narodnost, dom, domovino.

Izselili naj bi 260000 najbolj zavednih Slovencev.

Izseljevali so : otroke, starce, može in žene. Mi pa smo bili Slovenci, ki smo hoteli ostati narod. Zato so nas kaznovali. Izseljevali so nas največ v Srbijo. Bratje Srbi so nas sprejeli medse. Kot brate. Dali so nam del svojih domov. Tam smo mnogi ostali do konca vojne.

Takrat so se kovale vezi. Nikoli se ne bodo omajale. Čvrste so in del nas, Slovencev, in del bratskega srbskega naroda. Te vezi ohranjamo iz roda v rod. Vnuk ne bo pozabil, kar je ustvaril ded. To so vezi prijateljstva.

Več kot 40 let! Pa je vse tako blizu kot takrat, v času, ko smo izseljenci živeli pri srbskih družinah pod isto streho. Delili smo si trpljenje, strah. Pa tudi kruh in ljubezen. To je tista ljubezen in bratstvo narodov v domovini, ki se ji reče Jugoslavija. Ta ljubezen je čudežna vezzenina.

In z njo pozdravljamo pirhajajoči vlak bratstva in enostnosti.

Pozdravljeni, bratje, sreča bo v naših očeh, ko vam bomo stisnili roko v pozdrav.

Gregor KODER, 7.a

Med Srbi

Vlak bratstva in enotnosti bo letos pripotoval v Slovenijo. Ta vlak je spomin na prve dni okupacije leta 1941, ko so Nemci začeli izseljevati ljudi iz Slovenije v severno Bosno, Slavonijo in Moslovino ter Šumadijo in zahodno Srbijo. Na tisoče naših ljudi je moralo v nekaj urah zapustiti svoje domove s skromno osebno prtljago. Izgnanci so se znašli v popolni odvisnosti od dobre volje in razumevanja ljudi, v katerem so se znašli.

Poglejmo, kaj je Anka Ahačič, hčerka izgnane družine, rojena v Valjevu, povedala o tem.

"Kdaj je bila vaša družina izseljena iz Slovenije, kako so potovali in kje so živeli, ko so prišli v tuje kraje?"

"3. julija 1941 so Nemci pripeljali mojega očeta iz zapora, potem pa vso našo družino izselili. V Šentvidu so čakali več ur. Pregledali so jih in hoteli, da bi rekli, da so Nemci in ostali doma. Toda tega niso hoteli. Nato so jih strpali v vagone in jih odpeljali v neznano. Vozili so se tri dni in zvečer prišli v Valjevo, vendar so še vso noč morali ostati v vagonih. Drugo jutro so jih "seljaki" Srbi odpeljali v kasarno V. polka. Tam so bili približno dva meseca, potem pa si je moral vsak, kakor je vedel in znal, poiskati stanovanje in delo. Naša družina je najprej stanovala v šoli. V majhni sobici jih je bilo dvajset. Šele kasneje nas je vzela k sebi družina Kovač v Birčanovi ulici. Ko so se selili, je bilo takšno streljanje, da so ljudje mislili, da bežijo. Streljanje in zračnih napadov je bilo v Valjevu sploh veliko.

"Ali se spominjate kakšnega strašnega dogodka?"

"Na"pijaci" so viseli obešeni partizani in z bratom in sestrami smo jih videli. Čeprav sem bila takrat še majhna, se mi je še dolgo po vojni sanjalo o njih."

"Rodili ste se v Valjevu?"

"Da, rodila sem se v Valjevu. Ker nismo imeli ničesar, nam je gospodar dal nekaj zasilnega pohlštva. Ležala sem v zaboju od sladkorja. Nismo imeli živilskih kart, zato mleka zame

ni bilo. Za primerjavo povem, da je stal liter mleka 150 din, moj oče pa je zaslužil 120 din. Hrane ni bilo in zato smo bili vedno lačni. O teh težkih časih mati še danes težko pripoveduje.

"Kako pa ste se razumeli med seboj Slovenci v Valjevu?"

"Slovenci smo se med seboj zelo dobro razumeli, čeprav smo bili različnih poklicev in starosti. V Valjevu nas je bilo okoli 300. Tudi Srbi so bili Slovincem zelo naklonjeni, posebno učitelji in zdravniki. Naše učiteljice pa so slovenske otroke poučevale kar na dvorišču."

"Kdaj ste se vrnili?" "Domov smo se vrnili 20. junija 1954."

"Kako so vas doma sprejeli?" "Za nekaj časa nas je vzel pod streho tov. Goričan, kasneje pa smo dobili nazaj stanovanje na Ljubeljski cesti, kjer smo živeli že prej. Naših stvari ni bilo več, začeti smo morali znova."

"S katerimi družinami v Valjevu pa ste se najboljše razumeli?"

"Ste kdaj obiskali svoje rodno mesto z vlakom bratstva in enotnosti?"

"Starši Enčičevih so bili zelo dobri ljudje. Pri njih je živel moj brat. Z njihovim sinom in njegovo družino pa imamo še vedno stike. Žal jih letos z vlakom bratstva ne bo. Spopriljali pa smo se z družino Tadić iz Donje Bukovice, ki letos spet prihaja k nam na obisk."

"Da, pred dvema letoma sem prvič obiskala svoje rodno mesto. Že na vlaku je bilo prav ganljivo gledati izseljence, ki so se po dolgem času spet srečali. Pogovarjali smo se o hudih časih, o vojni, tudi o dobrih srbskih ljudeh. Sama se bolj malo spominjam, ker sem bila premajhna. Vso vožnjo so naš vlak pozdravljali šolarji in množice ljudi. V Valjevu so nas pričakali s kulturnim programom. Tako prisrčnega sprejema še nisem doživela in od vsepovsod se je slišalo: "Hvala za pomoč v težkih časih, Srbi."

Katja BORIČ, 8.a

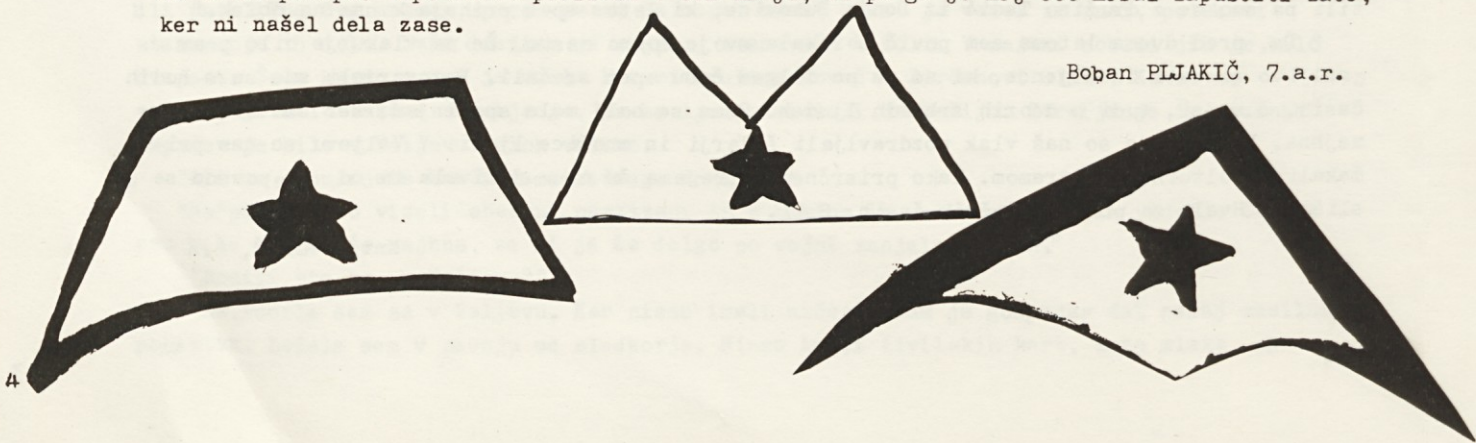
Moj rojstni kraj

Daleč je moj rojstni kraj, daleč tam na meji med Srbijo in Črno goro. Kraj se imenuje Jabuka. Ime je dobil po cvetočih travnikih, na katerih raste veliko jablan. Tu so se v starih časih bojevali vitezi in tekmovali med seboj, kdo bo skozi prstan ustrelil jabolko na drevesu in si tako prislužil najlepše dekle.

Toda kraj je poznan tudi iz časov med NOB. Na najvišjem kraju stoji spomenik narodnega heroja Boška Buhe, ki so ga ustrelili 27. septembra 1944. Tega dogodka se spominjajo vsakega leta s sprejemom v pionirsko organizacijo in tudi muzej nosi njegovo ime. Moj stari oče je zaposlen v tem muzeju.

Čeprav je že dolgo, odkar nismo več tam doma, rad hodim na počitnice. Pozabim na skrbi in vesel se potepam po kraju, ki je čisto drugačen od Tržiča. Zelo kamnit svet se razprostira visoko pod gore. Tu rastejo smreke, tu se pase živina. Ded ima kar precej živine, predvsem ovac. Znano je, da zna narediti dober ovčji sir, katerega prodaja celo v hotel. Pri vsem mu znam pomagati, najraje pa sem pri živini. Prenašam mu seno in čuvam živino, da se ne potepe. Lepe dneve preživim v tem kraju, ki pa ga je moj oče moral zapustiti zato, ker ni našel dela zase.

Boban PLJAKIČ, 7.a.r.

Pri starih starših

Vas, v kateri se je rodil moj oče, se imenuje Kalnčka Kapela. To je majhna vas, ki leži med dvema večjima mestoma Varaždin in Novi Marof. Ljudje v vasi se preživljajo z živinorejo, poljedelstvom in vinogradništvom, nekateri pa hodijo v službo v bližnja mesta.

Moji stari starši se ukvarjajo s poljedelstvom in vinogradništvom. Vsako leto pridelajo do 1500 litrov vina, ki ga prodajo v bližnjo gostilno, nekaj ga imajo doma, nekaj ga pa dajo prijateljem.

Na Hrvaško grem posebno rad ob trgatvi, ker imam rad grozdje in tudi rad ga nabiram, ker ponavadi tekmujejo, kdo ga nabere več. Rad pa pomagam tudi stricu pri stiskanju grozdja, ker se pri tem pogovarjava, kako se imamo doma in kaj novega je v vasi.

Na Hrvaškem imam tudi sestrično, ki je stara 15 let in nekaj prijateljev iz Slovenije, tako da mi tam ni dolgčas in da grem rad tja.

Matej SAKAČ, 7.a

Teslić

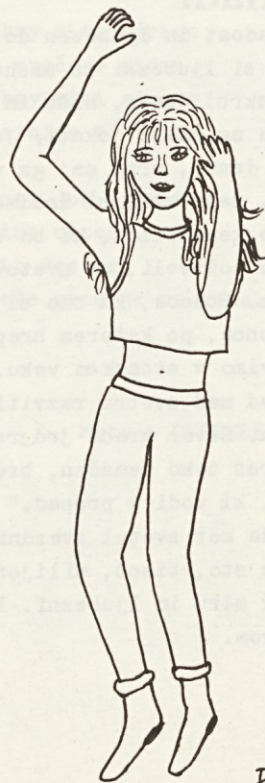
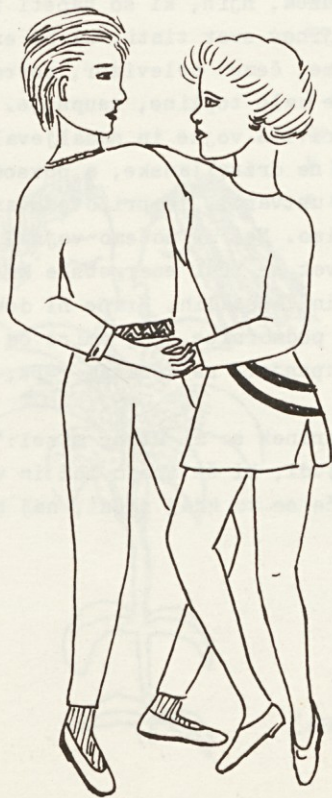
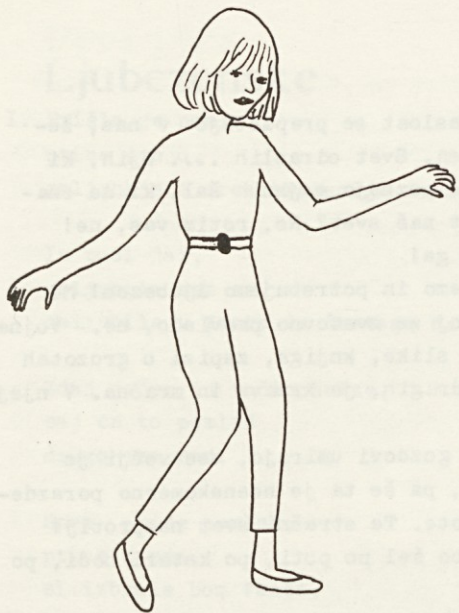
Mama je rojena v Tesliću. Kraj leži v Bosni in Hercegovini, blizu Banje Luke. Teslić je srednje veliko mesto, ki ima dve večji tovarni : v eni delajo oglje, druga je lesna tovarna. Poleg mesta je še zdravilišče Banja Vručica, kjer so vrelni mineralne vode.

Ljudje nosijo v tem kraju belo narodno nošo. Moške hlače so bele, široke in tudi srajca je bela. Opasani so s pasom iz volne, ki je odtkan doma. Je zelo širok. Ženske nosijo bele obleke, z dolgim in širokim rokavom in so močno nabrane. Dokler so dekleta, ne nosijo predpasnikov, ko se poročijo, jih morajo nositi. Ravno tako ženske nosijo pas, ki je ožji. Pravijo mu TKANICA. Na zabavah igrajo na tamburo in plešejo kolo, poleg pa pojejo. Meni se je zdelo zanimivo, ko mami pripoveduje, kako je, kadar kdo zgradi hišo do strehe, Lastnik obdari delavce. Eden od delavcev gre na zgrajeni del hiše in na ves glas vpije in pove, kaj jim je dal lastnik. Potem iz vsake hiše nosijo darila. Delavec močno tolče s kladivom in za vsakega pove, kakšno darilo je prinesel. To je prav gotovo drugače kot v naših krajih.

Blanka REJČA; 5. b

Brigita Lupša

Mladi

Mladost in ljubezen do lepega, otročja igrivost in odraslost se prepletajo v nas, želimo si ljubezni in smeha, a svet okoli nas je tako hladen. Svet odraslih .... Njih, ki jih skrbi denar, hiša in služba, njih, ki so napeti in ne poznajo majhnih šal, ki ne znajo in ne smejo jokati. Je njihov svet tisti, ki bo enkrat naš svet? Ne, rotim vas, ne! Čemu denar, vrag naj ga vzame, čemu televizor, sovražim ga!

Mi, najstniki, si želimo le malo topline, zaupanja. Hočemo in potrebujemo ljubezen! Mi nismo generacija, ki bo zakrivila vojne in nadaljevala boj za svetovno prevlado, ne. Vojne nismo doživeli, ne svetovne ne državljanske, a povsod so slike, knjige, zapisi o grozotah vojne. Podoba, ki smo si jo ustvarili iz pripovedovanja drugih, je krvava in mračna. V njej ni sonca, po katerem hrepenimo. Ne, mi nočemo vojne!

Živimo v atomskem veku, svet se boji energetske krize, gozdovi umirajo, vse večji je prepad med svetom razvitih in zaostalih. Hrane ni dovolj, pa še ta je neenakomerno porazdeljena. Sever gradi jedrske podmornice, jug umira od lakote. Ta strašni svet nasprotij! "Je res tako temačen, brez upanja?" se vprašam. "Da, če bo šel po poti, po kateri hodi, po poti, ki vodi v propad."

Toda kot svetel zvezdni utrinek se mi utrne misel: "Morda pa je nekje človek, morda je nekje sto, tisoč, milijon ljudi, ki še imajo moč in voljo, da popeljejo človeštvo na novo pot k miru in ljubezni. In če se to kdaj zgodi, naj bo dvajseto stoletje poduk prihodnjim rodovom."

Nataša ZAPLOTNIK, 8.a

Prvi ples

Ljubezenske

I. Prišla je pomlad,
ptice z njo,
zaljubljena srca hrepenijo močno.

In tudi jaz,
zaljubila sem se,
zaljubila v fanta iz šestega c.

Zdaj jočem in točim solze,
saj on to pomlad
drugo ima rad.

Spet pride pomlad,
ptice z njo,
si izbrala bom fanta,
ki maral me bo.

Maja PONGRAC, 6.a.

II. Niti hay niti zdravo,
ko se srečava midva.
Niti hay niti zdravo,
ko do tujca bi bila.

V samoti jok in stok,
bolečina ostane.
V prsih žge me,
a goreče srce ga ne gane.

Mateja OVSENEK, 6.a.

Karmen Hvalbec

III. Ljubezen beseda je taka,
ki ne gre rada iz ust.
V srcu najraje čaka,
da se človek ojunači in reče:
"No, pa razodeni skrivnost!"

Maj mesec je tak,
da ljubezni ne more se
upreti največji junak.
V srcu ga stiska, ko sreča dekle,
zalo in lepo,
ljubezen se vne.

Deklica vihrava je taka,
da spati ne more, ker misli nanjo
na lička rdeča poljubil bi jo,
Kaj mu bo rekla na to,
ko ljubezen izpovedal ji bo.

Alenka GOLMAJER, 6.a

IV. Odkar vem zanj,
sonce se z njegovim
smehom mi nasmeje,
in v temi se mi bleščijo
njegove oči.

Tako rada imam to drevje,
gledalo ga je in mu senco delalo,
ko je po poti mimo prišel.
Rada imam to reko zeleno,
v njej se je zrcalil njegov lik.

Odkar vem zanj,
so moje misli kot ptice,
v dnevnu preletijo gore, reke
in vse na tem svetu,
do najmanjše stezice,
ki spremljala je njegove korake.

Tina KOŠNJEK, 7.b

Prvi ples

Pravijo, da smo v letih, ko nočemo biti več otroci, pa tudi odrasli še nismo. Vendar se vsak dan zgodi kaj takega, kar nas vsaj za korak približa odraslosti. Zame je bil to prvi šolski ples.

Bilo je v petem razredu. Že več kot teden dni pred plesom smo s prijateljicami govorile le o tem, čeprav še nobena ni bila prepričana, ali ji bodo starši sploh dovolili iti ali ne. Vendar zame s tem še ni bilo konec težav. Zdelo se mi je, da je prvi ples res nekaj posebnega. Ob polnih omaraht. oblek se nisem in nisem mogla odločiti za pravo. Dolgo sem se vrtela pred ogledalom in končno sem bila urejena. Že nekaj ur pred začetkom me je skrbelo, kako bo, trema pa je naraščala, ko sem stopala v razred. Kljub glasbi ni še nihče plesal. S prijateljicami smo le opazovale gručo fantov, ki niso in niso zbrali dovolj poguma, da bi stopili do nas. Jaz sem še posebno upala, da bo to storil tisti, zaradi katerega me je še bolj vleklo na ples. Končno smo se vsi skupaj naveličali dolgega čakanja in pose-danja po stolih in smo zaplesali. Skrita želja se mi je uresničila. Ves čas sva si bila blizu. Vedela sem, da oba čutiva moč ljubezni. Po končanem plesu sva skupaj odšla domov. Preživela sem nadvse lep dan.

Prvi ples je res nekaj čisto posebnega.

6. razred

Adijo, otroška leta

Na svet sem prijokala lepega spomladanskega dne pred dvanajstimi leti, vsaj tako so mi povedali starši. Dokler se nisem zavedala življenja, so skrbno pazili name kar štirje odrasli. Poleg staršev sta spremljala vsak moj gib in pozneje tudi moje prve korake ljubeča dedek in babica. Komaj sem se zavedala radosti otroške razposajenosti, že je bila tu šola in druge obveznosti.

Tako hitro mineva čas, da se včasih kar ustrašim svoje odraslosti. Kot otroku mi je bilo všeč, da smo živeli v tesnem stanovanju, ker je bil ves čas kdo pri meni. Pri štirih letih sem dobila bratca, ki ga sprva nisem jemala resno. Z njim sem se sprijaznila šele veliko kasneje. Tedaj smo tudi dobili večje nove stanovanjske prostore. Begala sem sem ter tja, nikjer nisem imela obstanka. Vse bolj me je vleklo nazaj k dedku in babici. Tam so bili spomini na moj otroški smeh in jok.

Kmalu bom dopolnila trinajst let in vse bolj čutim, da se od otroških let poslavljam. Ob igranju z mlajšim bratcem se še vračam v tista leta. Imela sem lepo otroštvo. Starši so mi po svojih močeh izpolnjevali želje, če le niso bile prevelike. Nikoli ne bom pozabila lepih družinskih izletov v naravo in počitnic na morju. Vsaj delno izkazujem hvaležnost z lepim šolskim uspehom. Toliko se je zgodilo v vseh teh letih, da je nemogoče vse preliti na papir. Vem pa, da me bo vse naučeno spremljalo v življenju.

Upam, da me leta, ki prihajajo, ne bodo preveč zanesla ter da bom zrasla v razumno dekle, ki bo kos življenjskim preizkušnjam.

Romana TERAN, 6.a

Odraščam

Star sem dvanajst let in hodim v Osnovno šolo Kokrškega odreda Križe.

V drugem letu starosti sem začel hoditi v vrtec Palček. Sprva nisem hodil rad. Vsak dan zjutraj sem moral zgodaj vstati in z avtomobilom me je mami odpeljala v vrtec. Držal sem se je okrog vratu in jokal. Počasi sem se za silo privadil, toda težko sem čakal, da bi začel hoditi v pravo šolo. Ponosej sem bil, ko sem šel prvič s torbo na rami v šolo. V prvem razredu sem se naučil brati in pisati, zato sem doma prebral veliko pravljic. Prvi razred sem končal s prav dobrim uspehom. Bil sem zelo srečen. Za darilo sem dobil kolo.

Najbolj razburljivo leto v mojem življenju je bilo deveto, v katerem sem dobil težko pričakovano sestrico. Težko pričakovana pa je bila samo do tedaj, dokler je še ni bilo, ko pa je mami prišla iz bolnice z dojenčkom, je bilo vse drugače. Sestrica je zelo veliko jokala, ponoči in podnevi. Bil sem zelo ljubosumen, ker sta jo mami in oči neprestano ujčkala in božala. Vseeno pa jo imam rad, čeprav jo moram velikokrat paziti ob prostih sobotah, ko ima mami in oči delovni dan. Sedaj imam družbo in nisem več sam kot včasih.

Zadnje tri leta so mi zelo hitro minila. Sedaj sem v šestem razredu in obiskujem tudi tri krožke: novinarski, modelarski in računalniški. Vsi so v popoldanskem času, zato sem zelo zaposlen. Brž ko pridem domov, moram že nazaj, ker imam petnajst minut do avtobusne postaje in se nato z avtobusom odpeljem v Križe. Vračam se proti večeru okrog 7. ure. V razredu imam dosti prijateljev, najboljšega pa imam kar pri sosedu. Z njim preživim mnogo prijetnih uric in popoldnevov. Skupaj se pozimi smučava, poleti pa igrava nogomet ali košarko ter pomagava dedku pospravljati seno. Včasih greva tudi v gozd nabirat gobe ali v kino. Veliko se pogovarjava in že premišljujema, kakšen poklic bi si izbrala, ko bova dekončala osemletko.

Mislím, da so se mi v preteklosti uresničile skoraj vse želje. Želim si, da bi v življenju uspel, samo tako bom lahko srečen in zadovoljen.

Miran MEGLIČ, 6.a

Oslovska leta

Svojih dvanajst let preživljam kar prece razburljivo, bodisi doma ali v šoli.

Precej napetih dogodkov se zgodi v našem razredu. Največ takih, ki ostanejo med učenci, nekaj pa jih zvejo tudi tovarišice in potem starši in vsi naprej. Včasih se zgodi tudi kakšna vrago-
lja, no, v našem razredu jih ne manjka. Enkrat smo nabuškali Peša in fasali opomine, vendar več kot pol po nedolžnem. Ko pa je grozil ukor, ki bi ga moral dobiti isti sošolec, pa je tulil in javkal, da on ni ničesar naredil. In potem se še mi, bunčki, zavzamemo zanj. Saj je prav, da se zavzamemo za sošolca, ampak potem bi se tudi on lahko včasih zadržal pri jezikanju. Zadnjič ko je bilo nekaj narobe s tovarišičinim šestilom, ona še opazila ni, pa je že komentiral kako in kaj in zakaj. Saj bi bilo potem že vseeno, če bi dali v radio Tržič.

Včasih smo vsi na bojni nogi, velikokrat tudi z dekleti, pa to še kako strahotno, da zganja-
jo vik in krik po razredu. Drug drugemu smo zavezovali vezalke na čevljih, da je za nekaj časa to zaleglo. Skregali smo se tudi zaradi verouka. Kdo hodi in kdo ne, seveda. Včasih pa se sprema tudi s katero od tovarišic.

No, to bi bilo zaenkrat vse, kaj vse se pa bo zgodilo, bomo videli.

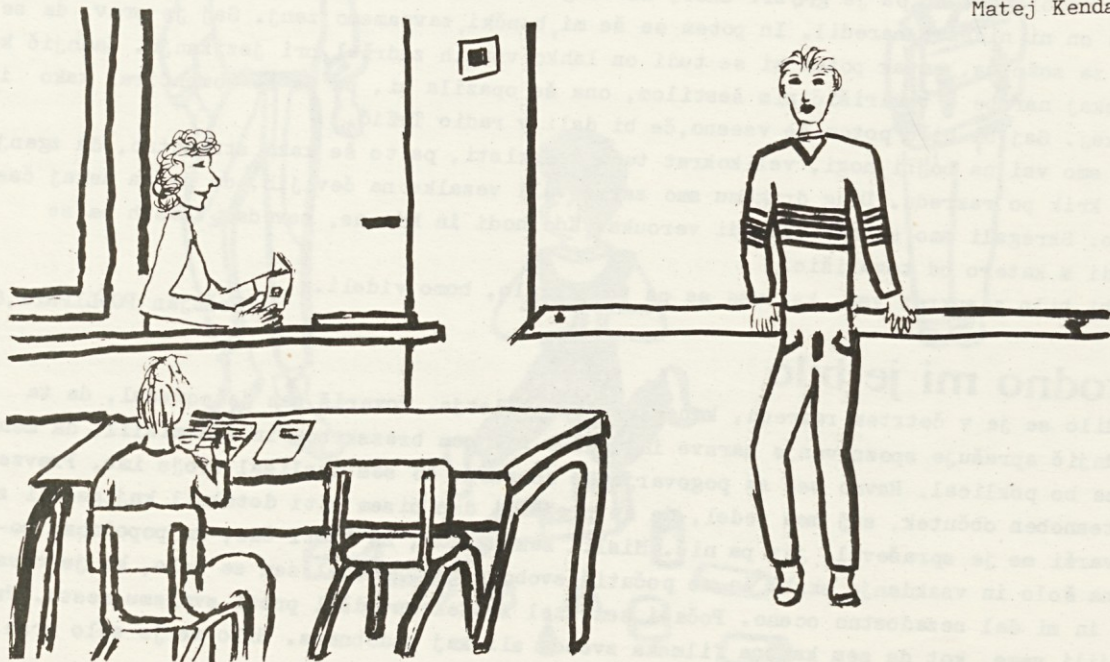
Boštjan PODLIPNIK, 6.a

Nerodno mi je bilo

Zgodilo se je v četrtem razredu, konec prvega polletja. Tovarjš nam je povedal, da ta dan zadnjič sprašuje spoznavanje narave in družbe. Bil sem brezskrben in sem mislil, da mene sploh ne bo poklical. Ravno sem se pogovarjal s sosedom, ko sem zaslišal svoje ime. Prevzel me je tesnoben občutek, saj sem vedel, da se prejšnji dan nisem niti dotaknil knjige ali zvezka. Tovarši me je spraševal, jaz pa nič. Mislil sem na dom, na tisti čas, ko popolnoma pozabiš na šolo in vsakdanje skrbi in se počutiš svobodnega. Zavedal sem se šele, ko je tovarjš zavpil in mi dal nezadostno oceno. Počasi sem vzel zvezek in odšel proti svojemu mestu. Vsi so buljili vame, kot da sem kakšna filmska zvezda ali kaj podobnega. Bilo me je zelo sram,

zato sem pogledal v tla in se hitro usedel. Še vedno so me vsi debelo gledali. "Kaj naj storim?" sem pomislil. "Ali naj jim pokažem jezik? Ali naj se zakopljem v tla? Ali naj uidem iz razreda?" Gledal sem v tla toliko časa, dokler učenci niso odvrnili pogleda od mene. Takrat pa sem se spet počutil sproščeno kot pred uro. Kljub temu pa sem bil vesel, da bo konec polletja in da se bodo začele počitnice.

Matej Kenda, 6.a

Zapisano v šolskem letu 1986/87

Priznamo ali ne, vsak učenec si je v drugi polovici avgusta vsaj malo želel 1. septembra. Pouk pomeni tudi videti sošolce in sošolke, prijatelje. Pomeni sto in sto prijetnih odmrov, nagajivih šal, smeha. Vmes so težke ure, ure kontrolnih vaj in spraševanja, vmes so cveki (šusi, koli, bati, fajfe), a tudi petice, razni kulturni, naravoslovni in športni dnevi, ekskurzije, ogledi razstav, proslave, obiski .....

In v vseh teh urah se v naše glave kot apnenec na kapnik usede znanje. Česa vse se ne naučimo: od računanja do dvajset in poštevanke, do korenjenja in alkanalov.

Mi, osmošolci, kar precej razmišljamo o prijateljstvu, ki se je stkalo v preteklih sedmih letih, o ljubezni. Ljubi, ne ljubi, ljubi-ni le naš preizkus sreče na marjetici, ampak tudi naslov imenitnega recitala, ki smo ga poslušali v Cankarjevem domu.

Kljub želji po osvajanju novih znanj, pa smo resnično veseli vsakega šole prostega dne. In že po slabem mesecu pouka, smo imeli razlog za veselje. Na dan pionirjev smo osvajali vrhove naših Alp. Osmošolci in leto dni mlajši smo glodali kolena v strminah Begunjščice, vsi drugi pa so se povzpeli na Kofce. Če rečem, da je bilo lepo, vas to ne bo prepričalo, beseda čudovito je kar nekam umetna. Prava beseda, ki bi opisala ta dan, je mešanica jesenskega sonca, gorske narave in izletniškega vzdušja.

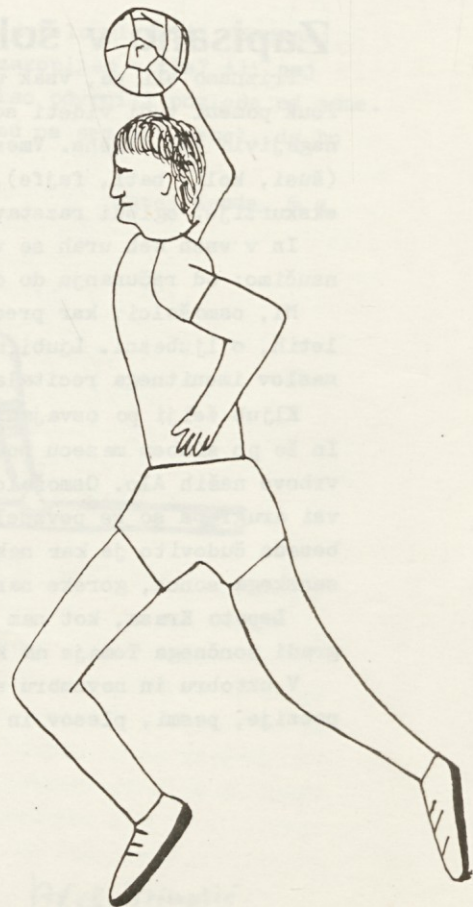
Lepoto Krasa, kot nam jo je v svoji poeziji naslika Kosovel, pa smo doživeli med vinogradi sončnega Tomaja na kulturno-naravoslovni ekskurziji po Primorski.

V oktobru in novembru smo praznovali s krajani, pravi splet bratstva pa je bil prikaz poezije, pesmi, plesov in noše vseh jugoslovanskih narodov in narodnosti ob dnevu republike.

V jesenskih dneh smo raziskovali
polje in gozd in ob tem ugotavljali,
da Prividi pesnika Mateja Bora žal
postajajo resničnost:
Šel je popotnik skozi atomski vek
in se znašel na meji
med Biti in Ne biti.

Da bi prikazali vsaj del bogastva,
ki ga človeku daje narava, če jo
preudarno izkorišča, smo postavili
dve zanimivi razstavi: pridelki
naših polj in 150 vrst užitnih in
strupenih gob. Pri tem sta nam
pomagala tov. Zupančič in ing.
Marenčič.

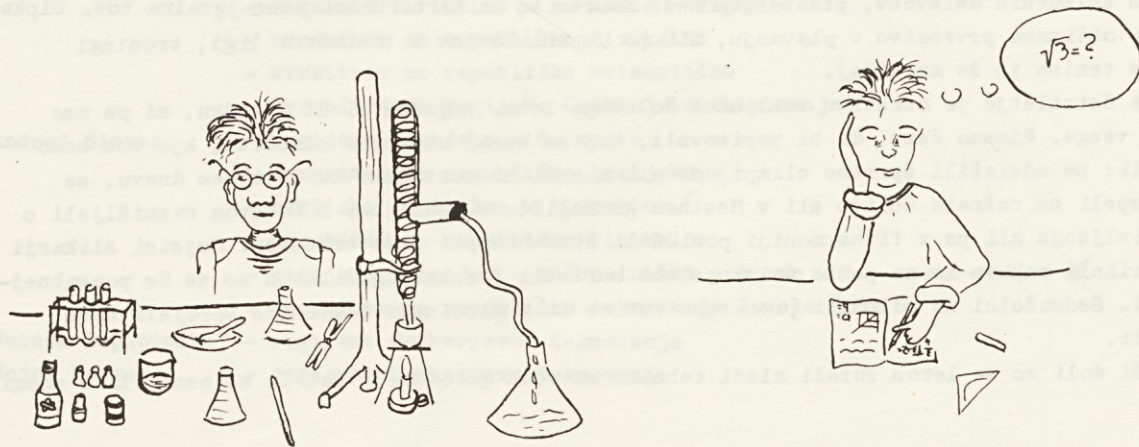
Ker poznamo geslo, da zdrav duh
sodi le v zdravo telo, smo zgodaj
začeli s šolskimi prvenstvi v odboj-
ki košarki in rokometu, lepe ure pa
izkoristili za jesenská kros in se
ob dnevu JLA pomerili v streljanju
z zračno puško.

Sledilo je nekaj garaških tednov in v zadnjih bojih za polletne ocene so minevale mnoge ure v učenju zapletenih matematičnih in kemičnih enačb. Za dežjem pa vedno posije sonce, za nas v obliki novoletnih praznikov.

Bili so le priprava na tisto pravo-zimske počitnice. Štirinajst belih dni, ko lahko počneš res vse, kar si zaželiš in je šola sama in prazna.

V februarju, prazniku kulture, smo si pod vodstvom kustusa tov. Štera ogledali mesto Tržič in poslušali koncert znamenite New Swing kvarteta. Potem pa spet boji za ocene, malico in še kaj, po pouku pa krožki in priprave na tekmovanja. Ljubitelji materinščine smo obiskovali novinarski krožek, bodoči "Einsteini" pa so svoj prosti čas posvetili fizikalnemu in biološko-kemijskemu raziskovanju in računalništvu.

Vsi ljubitelji zimskih športov smo v marcu dobili priložnost, da pokažemo, kaj znamo. Smučarji, drsalci, tekači na smučeh, spretni in nespretni, pravi mojstri in klovnsko nerodni - vsi smo se razveselili športnega dne. Pa saj ni pomembno znati ali ne znati, poglavitno je uživati.

Alkani. Električno polje. Povedek. Spet se je začelo. Življenje, pravo, razgibano, vsak lahko najde področje, na katerem se izkaže. Ne le pouk, tudi delo - pogozdovanje, urejanje šolske okolice, zbiranje papirja; in kultura - branje knjig za Prešernovo bralno značko, nastopanje v spevoigri Ježkova hišica, petje v zboru na prireditvi Tržič poje in obiski priznanih kulturnih delavcev, pisateljic Neže Maurer in in Berte Golob ter igralca tov. Šipka.

Šport-občinsko prvenstvo v plavanju, SLO pa uspehi fantov v rokometni ligi, treningi namiznega tenisa in še marsikaj.

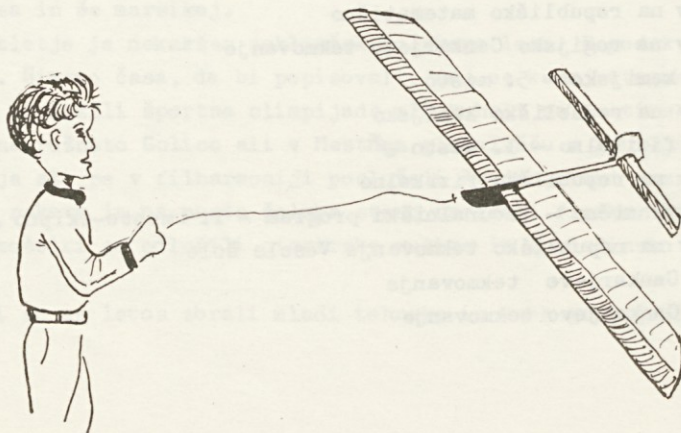
Zadnje četrletje je nekakšen zaključek šolskega leta. Dogodek sledi dogodku, mi pa smo središče vsega. Nimamo časa, da bi popisovali, saj se komaj utegnemo odločiti, kje vse bomo sodelovali: se udeležili športne olimpijade ali kuhali na gostinsko-turističnem dnevu, se bomo povzpeli na rožnato Golico ali v Mestnem gledališču v Ljubljani s Čehovom razmišljali o smislu življenja ali pa v filharmoniji poslušali študentovski jazz orkester. Mojstri slikarji pa so zavihali rokave in na pusto šolsko steno narisali fresko. Zgodile pa so se še pomembnejše stvari. Sedmošolci so odložili pionirske rutice in z mladinsko izkaznico sprejeli nove obveznosti.

Na naši šoli so se letos zbrali mladi tehnike iz vseh gorenjskih šol in se pomerili v mnogih panogah.

Polno je najrazličnejših tekmovanj. Eni se borijo za dvojke, drugi za zmage na občinskih, regijskih in republiških tekmovanjih. Slednji so imeli v letošnjem letu uspehe, na katere je ponosna vsa šola. Omenili bomo le najpomembnejše:

- Marko Slapar :
- regijsko kemijsko - 2. mesto ✓
  - republiško kemijsko - 2. mesto
  - uvrstitev na republiško-matematično - zlato Vegovo priznanje
  - regijsko fizikalno - 3. mesto - ekipno ✓
  - regijsko prvenstvo v namiznem tenisu - 1. mesto ✓
- Jernej Dolžan :
- regijsko kemijsko - 5. mesto
  - uvrstitev na republiško kemijsko tekmovanje
  - regijsko fizikalno - 1. mesto - ekipno ✓
  - uvrstitev na republiško fizikalno
  - uvrstitev na republiško matematično
  - uvrstitev na regijsko Cankarjevo tekmovanje
- Andrej Slapar:
- regijsko kemijsko - 5. mesto
  - uvrstitev na republiško kemijsko
  - regijsko fizikalno - 1. mesto ✓
  - uvrstitev na republiško fizikalno
  - regijsko tehnično - računalniški program - 1. mesto-ekipno ✓
  - uvrstitev na republiško tekmovanje Vesele šole
- Nataša Zaplotnik: - regijsko Cankarjevo tekmovanje
- Mojca Pernuš: . - regijsko Cankarjevo tekmovanje

- Miha Dobre: - regijsko tehnično - računalniški program - 1. mesto ekipno
- Marko Marčun: - regijsko tehnično - izdelava s klip-klap orodjem - 1. mesto ekipno
- slovensko tehnično - izdelava s klip-klap orodjem - 8. mesto ekipno
- Klemen Lampič: - regijsko tehnično - izdelava s klip-klap orodjem - 1. mesto ekipno
- slovensko tehnično - izdelava s klip-klap orodjem - 8. mesto ekipno
- Boštjan Bodlaj: - regijsko tehnično - jadralni modeli A 1 - 1. mesto
- slovensko tehnično - jadralni modeli A 1 - 5. mesto
- Sebastjan Lupša: - regijsko tehnično - elektronika - 1. mesto
- slovensko tehnično - elektronika - 1. mesto
- Lupša, Meglič, Dolžan, Borič in Pernuš - ekipa SLO - se je na področnem tekmovanju v SLO uvrstila na 4. mesto.

Čutiti je, da vsi živimo le še za končni izlet. Nas, osmošolce, bodo popeljali na Mali Lošinj. In to za dva dni! Že nas vidim na trajektu, v prikolicah, v morju. Da bi le bilo vreme lepo!

Tako. Sedaj smo naš sprehod skozi šolsko leto pripeljali do zaključnih proslav in sprejema. A teh ne bomo omenjali, nekaterim lahko postane slabo ob misli na športno napoved v svojih izkazih. Tudi počitnic se ne da opisovati, vsak jih bo preživel po svoje, nekateri se bodo, žal, "gulili" za sprejemne izpite. Vsi pa si bomo nabrali moči za novo šolsko leto. Takrat bodo sedmošolci postali osmošolci, mi, sedaj "ta glavni", pa se bomo razkropili po vseh programih in smereh gorenjskih srednjih šol. Prepričana pa sem, da se bomo mnogi zjutraj v nabito polnih avtobusih spominjali naše šole. Ta pa bo imela nove sedmošolce in nove osmošolce. Šola hitro pozablja. Mi pa ne bomo. Povest teh osmih let je z neizbrisno pisavo zapisana v nas.

IZ ŠOLSKE KRONIKE

GO TO, INPUT

Danes smo računali,
množili, delili in seštevali.
A ko dali vse smo skup,
bil je čudne vsote kup.

Pa se spomni Lovro naš,
kaj ko zmede konec daš:
vsa števila kolkor hoče,
računalnik v red zropoče.

Danes tehnika je taka,
da številka v škatli čaka.
Daš na tipko le pritisk
in vse je v redu kakor blisk.

Računalniki so tudi taki,
da programov znajo dati
na sekundo več kot sto,
samo da nam bo lažje šlo.

Lori VRTAČ, 6.b

Današnji svet je svet računalnikov. Strokovnjaki menijo, da bo človek v enaindvajsetem stoletju nepismen, če ne bo obvladal računalniške govornice. Ker so tudi mene privlačile te naprave, sem pričela obiskovati računalniški krožek za začetnike.

Ko smo se prvič zbrali v učilnici, so nas bile same oči. Vse tipke in vzvodi so bili za nas novi, neznani. Kmalu smo spoznali osnovne ukaze kot so RND, GO, TO, CTRL, INPUT in druge. Znanje pa se je kopičilo in spopadali smo se že z bolj zapletenimi stvarmi. Spreminjali smo denarne valute, naredili smo program, ki nam je izpisal števila ali besede, znali smo že prav dobro risati.

Urice za računalniki pa so minevale. Bila sem zelo vesela, saj sem že sama znala narediti program. Najsi je bil še tako kratek, bil je moj.

Neverjetno, kaj vse lahko storiš s pomočjo teh škatel. Lahko računaš z ogromnimi števili, rišeš, celo barvaš.

Prijetno je poznati vsaj del skrivnosti računalnikov, naprav, ki so v svetovni industriji povzročile pravo revolucijo.

Vanja ZAPLOTNIK, 6.b

O, ta matematika

Enačbe, ulomki, geometrija - sama groza, ki spada k matematiki. Matematiko imamo poleg slovenščine žal največkrat na teden. Poleg tega imamo letos za ta predmet novo tovarišico, s katero se včasih tudi spremo. Začelo se je prvi dan.

Ko se nam je predstavila, smo bili navdušeni. Mislili smo, da se bomo dobro razumeli in tudi marsikaj zagodli. Čez približno pol ure se je izkazalo drugače. Nekdo v zadnji klopi je dal prijetno pripombo in vsi smo se zasmeli. Kar pa tega tovarišica mogoče ni bila navajena, se je brž razjezila. Koliko časa je to trajalo ne vem, ampak dobro vem, da se je naježila kot kaktus.

No ja. Morda pa tudi mi nismo taki trpini, kot se zdi. Spominjam se, ko smo se šli znamenite križarske vojne. Zaradi njih je tovarišica prav gotovo dobila nekaj sivih las. Saj ni čudno. Geotrikotnike smo uporabljali za ščite, šestila pa so bila ostre sablje. Bili smo pravi vojaki. Lovili smo se in zbadali, da je bilo veselje. Na koncu smo bili vsi zadovoljni zmagovalci. Le Fifi in Metal sta bila nesrečna, kajti sablja- šestilo se je zlomila v njunih rokah.

Kot vidite, tudi mi nismo nedolžne duše. Mislim pa, da bi bodočim tovarišicam morali najprej preizkusiti potrpljenje.

Alenka GOLMAJER, 6.a.

V torkih računamo na računalnik: odštevamo, množimo, delimo in seštevamo. Tovariš nam pomaga. Taka pomoč mi je všeč.

Monika ŠKAPER, 2.b

Obisk pisateljice

Za bralno znakčko tekmujem zato, ker rada berem. Doma imamo veliko knjig. Najraje prebiram pravljice. V razredu nas je trinajst učencev doseglo to priznanje.

Letos nam je značke podelila pesnica Neža Maurer. Njeno ime sem že večkrat prebrala v Cicibanu. V enciklopediji piše, da so njene pesmi namenjene predvsem otrokom in da se je rodila leta 1931. Ko je stopila v razred, sem najprej opazila, da ima rdeče pobarvane lase. Njeno pripovedovanje je bilo zanimivo. Povedala nam je, da je veliko pesmi napisala za svoje otroke, saj jih je edino s pesmimi lahko potolažila. Doma je imela muco, ki jo je božala po dlaki navzgor, zato jo je muca opraskala. Za hčerko, ki se je rada jokala, pa je napisala pesem Jokica.

V vsakem razredu smo se naučili eno izmed njenih pesmi, tudi pevski zbor je zapel. Spraševali smo jo o njenem delu in življenju, pesnica pa nam je odgovarjala.

Sošolec se je v imenu vseh učencev s šopkom zahvalil za obisk.

Katja FICKO, 3.a

Pri zemljepisu

Na začetku prvega polletja sem bila prepričana, da bodo vsi predmeti zelo zanimivi. Izkazalo pa se je, da je zemljepis zame najslabši predmet na šoli. No, da vam povem zakaj.

Prvo uro je bilo pri zemljepisu kar prijetno. Tovarišica nam je pripovedovala, kakšen zvezek bomo rabili in kaj se bomo učili v šestem razredu. No, tudi druga, tretja, četrta in peta ura niso bile slabe. Učili smo se o planetih, ki sestavljajo naše osončje, kaj je svetlobno telo, koliko je morja in kopnega na zemeljski obli. Razlaga se mi je zdela zanimiva, zato sem vse sproti dojemala in si zapomnila. Potem pa je sledila vedno težje in težja snov. Tovarišica je kar nalagala in nalagala nova znanja. Ker doma knjige nisem niti pogledala, mi je šlo vse sproti iz glave. Tudi razlaga mi je šla pri enem vsesu noter pri drugem pa ven. Katastrofa je bila neizogibna. Tovarišica me je poklicala pred tablo. Srce mi je padlo v hlače. Seveda nisem znala skoraj nič in dobila nezadovoljivo oceno.

Starši so zarobantili, knjiga je pela in zemljepis je postal za spoznanje lažji. Tovarišica ni več sitna in vse skupaj se je obrnilo na bolje.

Mateja OVSENEK, 6. a

Enkrat, ko bo Zemlja kvadrat, hodili bomo zjutraj spat. Zvečer bomo vstajali, vse noči prerajali.

Tovarišice

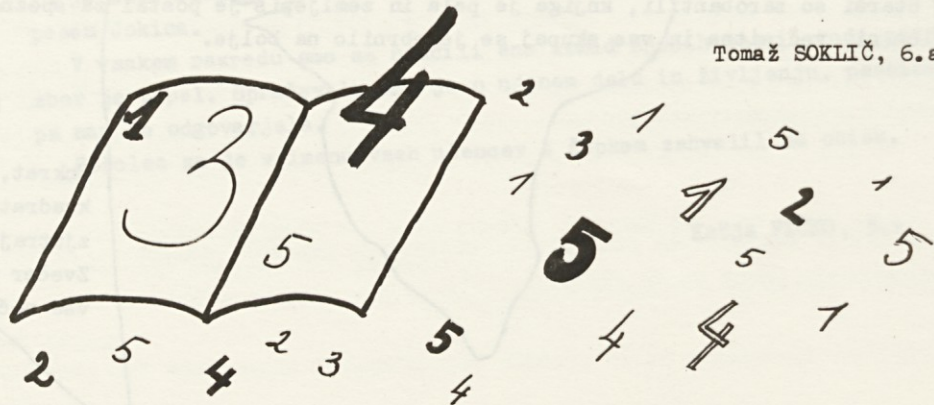
Kamor koli pogledam, same tovarišice. Po hodnikih, po razredih, po kabinetih - same tovarišice.

Nekatere prijetne, druge malo manj prijetne.

Prijetne nasmejano prikorakajo v razred, nas umirijo in pozdravijo. Snov razložijo čisto po svojih besedah, da jo vsi razumemo. Po hodnikih pozdravijo skoraj vsakega učenca, preden zavijejo v kabinet. Opazujejo učence, ki so nemirni, in jih pravično kaznujejo.

Neprijetne tovarišice stopijo v razred slabovoljno in sprašujejo snov tako, da nihče ne razume, kaj pravzaprav hočejo. Jezijo se, da kar zardijo od napetih mišic. Po hodnikih hodijo zamišljeno in ne pogledajo nobenega učenca.

Kadar grem po cesti, še naletim na kakšno tovarišico. V srcu me kar zgrabi strah. "Kako naj jo pozravim?" se vprašam. "Najbolje, da se jih kar izognem," si rečem in tako tudi naredim.

Tomaž SOKLIČ, 6.a

Nukleo-generacija

Se zavedaš človek, da živiš na robu prepada; le en nepravilen korak in noga ne bo več našla opore. Pa imenuj to brezno kakor hočeš, to je prepad, ki pelje v smrt. Na dnu so bolezni in vojne, lakota in zlovešč oblak radioaktivnega prahu, ki se dviga in dviga in grozi, da bo vse uničil.

Mi, mladi, pa hočemo živeti. Mi, "nukleo" generacija preobremejenih staršev! Postavljeni smo pred dejstvo: "Živi"! Hočemo živeti človeka vredno življenje. Ne, ne reci, da imam vsega dovolj - oblek, hrane, šol. A to sem jaz, ti ... Kaj pa oni? Ozri se na Jug - tam umirajo lačni otročički preden se naučijo hoditi. In prisluhni Vzhodu - Kitajka joče v noči brez sanj; ni riža za njen prazni želodec. Pa tudi Sever in Zahod skrivata se pod krinko razvitosti in bogastva.

Mladi nočemo takega sveta. Hočemo pokazati česa smo se naučili, kaj zmoremo. A temu svetu vladajo odrasli. Tisti, ki vse znajo in so okusili življenje z veliko žlico. Pa niso popolni, manjka jim čustev. Ta svet pa je tako potreben ljubezni! Mladi mu jo lahko damo in nekoč jo bo dobil. Enkrat bomo poskusili ta svet na novo zorati in posejati ljubezen in žito.

Do takrat pa, človek, poskusi z ljubeznijo in dobrimi deli postaviti temelj novemu, boljšemu svetu.

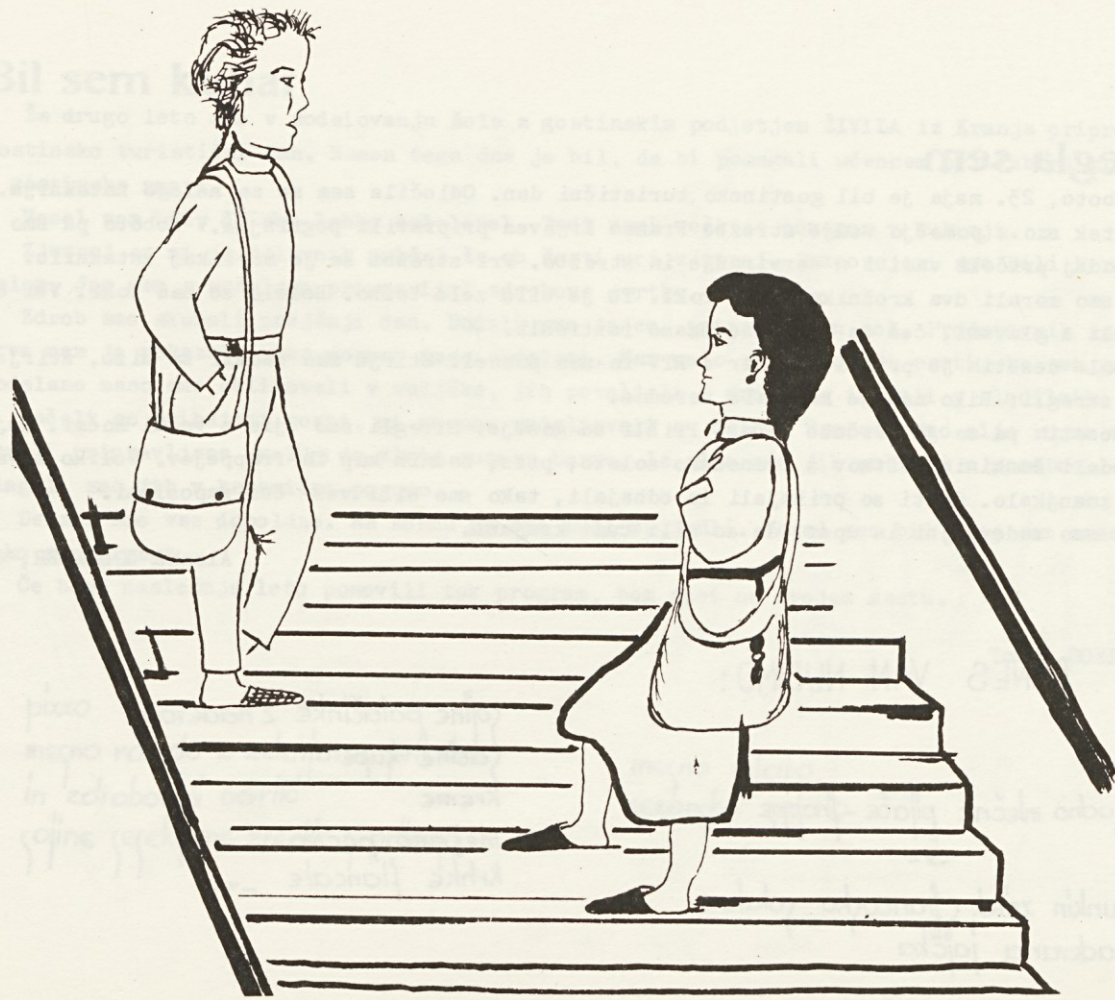
Nataša ZAPLOTNIK, 8. e

Na stopnicah

Sem trinajstletnica, v norih letih kot vsak mlad človek. V moji glavi se velikokrat skuha kaj novega in se tudi kaj dogodi. Srce in možgani ti dajo vedeti tudi, kdaj si spoznal človeka, ki izstopa iz ostale skupine, družbe, in ti je z njim v družbi ali nerodno ali lepo: Odvisno od samega sebe in od njega. Večkrat se bojiš srečanja z njim, gledaš v tla, ali pa v popolnoma drugo smer. Tako je bilo tudi z mano do nedavnega. Nisem si upala pogledati ga v obraz, če sem vedela, da bo to opazil. Gledala in občudovala sem ga samo od daleč. Pa sem si nekega dne rekla: "Sedaj pa je s tem konec, kaj boš dosegla s tem, če boš umikala pogled kot plašen zajček, poglej ga in mu to povej!" Vedela sem, da ima moj notranji glas prav, saj mi je lahko všeč, a kaj mi to koristi, če skrivam čustva pred seboj in pred njim. Odločila sem se, da slednjič, ko ga vidim, ne bom obrnila oči v tla ali kam drugam. Ali zopet je bilo enako. Bilo me je sram in strah, že ko sem ga zagledala od daleč. Srce mi je tolklo kot ponorelo. Toda skušala sem zmagati. Prišel je dan, kot vsak drug dan. Stopnice, šolske stopnice, ki jih šolar prehodi vsak dan nešteto krat. Šla sem po stopnicah, prva, druga in tako naprej. Prišla sem nekako do srede drugih stopnic, ko je ta "fantič" pritekkel do prve zgornje stopnice in tako naprej do mene. Takrat pa sem dvignila glavo in ga pogledala naravnost v oči. Tudi on ni vedel, kaj naj naredi, zato sva se nekaj časa buljila in zdirjala po svojih poteh. Pritekla sem v razred in se zasmejala, da so me sošolci in tovarišica debelo gledali, kaj je z mano narobe.

Tina KOŠNJEK, 7.b

Stregla sem

V soboto, 23. maja je bil gostinsko turistični dan. Odločila sem se za nalogo natakarja.

V petek smo s pomočjo vodje strežbe Franca Erjavca pripravili pogrinjke. V soboto pa smo že navsezgodaj pričeli vaditi serviranje in strežbo. Pri strežbi se je marsikaj zataknilo. Nositi smo morali dva krožnika v eni roki. To je bilo zelo težko. Bolele so nas roke. Vsi smo zmajevali z glavami, češ da bomo vso hrano raztresli.

Ob polni desetih je prišel novinar z RTV in nas posnel. Štirje smo sedeli za mizo, štirje pa so nam stregli. Bilo nam je kar malo nerodno.

Ob desetih pa se je pričelo zares. Prišli so gostje. Stregli smo jim z vsemi močmi. Največ smo prodali šunkinih zvitkov s francosko solato, pizz, sadnih kup in frappejev. Veliko stvari nam je zmanjkalo. Gosti so prihajali in odhajali, tako smo bili ves čas zaposleni.

Bili smo zadovoljni in upam, da so bili tudi krajani.

Alenka GOLMAJER, 6.a

DANES VAM NUDIMO:

sadno mlečne pijače - frappe

-x-

šunkin zvitok s francosko solato
nadevana jajčka

sojine palačinke z nadevom

sadne kupe

kreme

mešano pecivo

krhke flancate

Bil sem kuhar

Že drugo leto smo v sodelovanju šole z gostinskim podjetjem ŽIVILA iz Kranja pripravili gostinsko turistični dan. Namen tega dne je bil, da bi pomagali učencem pri izbiri poklica gostinske smeri.

Vesel sem bil, da sem lahko sodeloval. Tudi mami večkrat pomagam v kuhinji.

Zjutraj se mi je delavnik pričel že ob šesti uri zjutraj. Razporejeni smo bili k različnim delom. Jaz sem s sošolcem pripravljajal zdrobove cvrtke.

Zdreb smo skuhali prejšnji dan. Dodali smo jajca, peteršilj in sol. Predstavniki iz gostinstva nam je pokazal, kako moramo maso obdelati. Kar malo so me boleli prsti, ko sem gnetel. Obdelano maso smo oblikovali v valjčke, jih povaljali v drobtine in dali v hladilnik.

Začeli so prihajati gosti, mi pa smo nadaljevali z delom. Segreli smo olje in na njem ocvrli pripravljene svačke do zlato rumene barve. Iz olja smo jih pobrali s posebno lopatico. Zlagali smo jih v keramično posodo.

Delali smo vse dopoldne. Na koncu pa smo tudi mi jedli. Vesel sem bil, saj sem zvedel veliko zanimivega.

Če bomo naslednje leto ponovili tak program, bom spet na svojem mestu.

Tomaž SOKLIČ, 6.a

pixxo
mesno rolado z zelenjavno prikuho
in zdrobovimi ocvrtki
soljine segreliane zrezke s prilogo

mesno solato
sezonsko solato

- x -

Natakar hodi sem ter tja,
ona pladnu nosi kvačička dva.

Lisa Žise 2.a

Lepših ljudi na svetu ni,
kot vrtarji so mladi,
ves čas sadijo in vrtarijo
in rože nam presajajo.

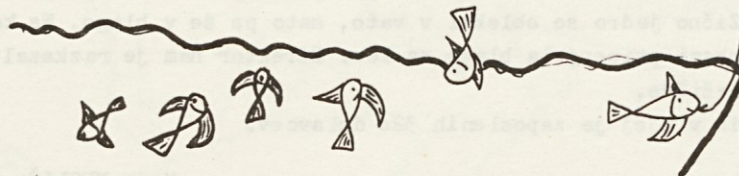
Eler Elemen 2.b

Lepših ljudi na svetu ni
kot so mladi ribiči
oni ribice love
in strokom jih dele.

Perko Saša 2. b

Rival: Cosic Gladan 2. b

Plavalni tečaj

V ponedeljek smo začeli hoditi na plavalni tečaj na Grajzarjevo šolo. Vozili smo se z avtobusom. Dekleta smo šla v žensko garderobo, fantje pa v moško. S seboj smo nosili brisačo, plavalno kapo in kopalke. V vodi smo delali razne vaje, najprej ob bazenu, nato pa še v vodi. Ko smo prišli z vode, nam je tovarišica s sušilci posušila lase. Plavati sta nas učila dva tovariša. Bila sta stroga. Zadnji dan smo tekmovali za delfinčke. Nekatera dekleta je tovariš pohvalil.

Urška DRNOVŠEK, 3.b

Obiskali smo tovarno

V petek smo imeli ekskurzijo v ZLIT. Že pred vrati nas je čakal direktor te tovarne Franc Kopač. Najprej smo si ogledali krojilno mizo, kjer so izdelovali kroje in blago rezali z nožem. Direktor nam je povedal, da najprej dajo na blago model, nato obrišejo s flomastrom, potem pa odrežejo. Šli smo od šivilje do šivilje in prišli do krožne žage, kjer nam je Franc narezal koščke iz pohina. Nato smo prišli do sobe, v kateri so šivali gumbe na sedežno opremo. Pokazal nam je šivanko, ki je bila dolga 25 cm. Šli smo spet po stopnicah navzdol v lepilnico, kjer so z lepilom lepili peno. Zično jedro so oblekli v vato, nato pa še v blago. Na koncu smo prišli do delavke, ki je s spomnkami pripenjala blago na les. Direktor nam je razkazal, kako se iz kavča da napraviti dvojno ležišče.

Ta tovarna ima štiri obrate in v njej je zaposlenih 320 delavcev.

Maja MEGLIČ, 3.a

V odmoru

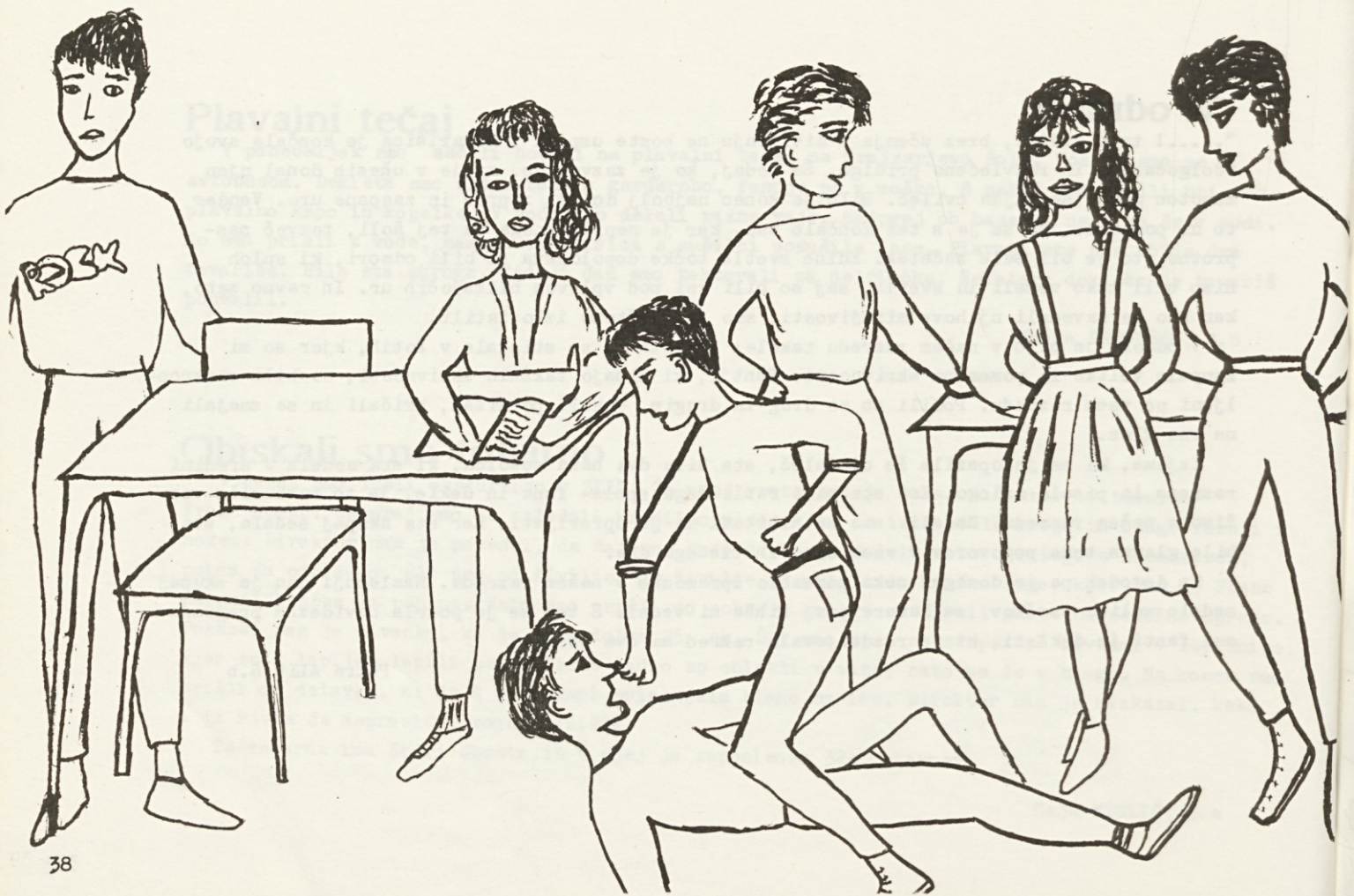
".....! tako vidite, brez učenja v življenju ne boste uspeli". Tovarišica je končala svojo dolgočasno in razvlečeno pridigo. Še tedaj, ko je zazvonilo, mi je v ušesih donel njen monoton glas, skorajda cvileč. Bilo je konec najbolj dolge, zoprne in zaspane ure. Vendar to ni pomenilo, da se je s tem končalo vse, kar je neprijetnega na tej šoli, temveč nasprotno, to je bil šele začetek. Edine svetle točke dopoldneva so bili odmori, ki sploh niso bili tako veseli in svetli, saj so bili vsi pod vplivom bližajočih ur. In ravno zato, ker smo se zavedali njihove minljivosti, smo jih počeno izkoristili.

V odmoru je bilo v našem razredu takole: Dekleta so se stiskale v kotih, kjer so si zaupale velike in pomembne skrivnosti. Fantje, ki nimajo takšnih skrivnosti, so bili razkropljeni po vsem razredu. Podili so se drug za drugim, tekali po mizah, kričali in se smejali na vs glas.

Izjema, ki se je opazila že od daleč, sta bila dva naša sošolca, ki sta sedela v sredini razreda in pisala nalogo. Ker sta bila različnega spola- fant in dekle, je to razburilo vse živo v našem razredu. Začeli smo se hihitati in ju opravljati. Ker sta skupaj sedela, sta bila glavna tema pogovorov v vseh odmorih tistega dne.

Ta dogodek pa je dosegel neko pomembno spremembo v našem razredu. Naslednji dan je skupaj sedelo veliko parčkov, za katere prej nihče ni vedel. S tem se je podrla navidezna pregrada med fanti in dekleti, ki je razdeljevala razred na dva dela.

Petra ALIČ, 6.b

V smučarskem klubu

Hodil sem v tretji razred. Med zimskimi počitnicami sem obiskoval smučarski tečaj na Zelenici. Nekateri učenci, ki so bili dobri v tečaju, so dobili vabila za sprejem v smučarski klub. Jaz vabila nisem dobil. Pričel sem jokati, ker sem si tudi jaz želel postati dober smučar. Tovariši so ugotovili, da je otrok, ki bi sami tako močno želeli v klub, malo, zato so tudi mene poklicali.

Sedaj sem dve leti v klubu, a se v njem zelo dobro počutim. Imam veliko obveznosti. Pred smučarsko sezono smo imeli suhe treninge. Vadili smo vsak dan v telovadnici, na igriščih vseh treh tržiških šol. Ko je padel sneg, smo pričeli s treningi na snegu. Imeli smo jih vsako soboto in nedeljo. Za tekmovanja smo se pripravljali v različnih smučarskih središčih. Med letošnjimi zimskimi počitnicami smo vsak dan trenirali na Zelenici. Imeli smo tudi še nekaj tekem. Nisem bil posebno uspešen, ker sem imel zelo slabe številke in pogoje za tekmovanje. S treningi bomo nadaljevali ob sobotah in nedeljah, dokler bo dovolj snega.

Z rezultati, ki jih dosegam na tekmah, nisem zadovoljen, a vseeno imam vedno večje veselje do tega športa. Močno si želim biti dober smučar.

Elsie

Praznovali smo

V šoli smo za dan republike priredili proslavo. Na proslavi so učenci recitirali, peli, nekateri so igrali na flavto. Med pevci sem pela tudi jaz. Zapeli smo štiri pesmice. Ko smo vse zapeli, smo šli sedet. Potem je pionirka povedala zaobljubo in so jo cicibani ponovili za njo. Nato so jih klicali na oder in jim dali na glavo kapo in okoli vratu ruto. Tudi knjižico so jim dali. Potem so se zbrali in zapeli pesem.

Pred dvema letoma smo bili tudi mi sprejeti med pionirje. Tudi mi smo bili ponosno nase, ker smo postali pionirji. Ogledovali smo kapice in rutke in gledali knjižice.

Irena SELIŠKAR, 3.b.

Ko sem postal pionir sem dobil kapico in ruto.

Aljaž, 1.b.

Lepo mi je bilo, ko smo bili pogoščeni.

Grega, 1.b.

Slikal sem se s kapico in rutko.

Janez, 1.b.

Mami mi je spekla tortico.

Marjana, 1.b.

Starši so me peljali na Bled.

Grega, 1.b.

Ko sem postal pionir, sem bil zelo vesel.

Gašper, 1.a.

Všeč mi je bilo, ko je tovariš igral na harmoniko, mi smo pa peli.

Janez, 1.a.

Kulturni dan

V tednu Kurirčkovega festivala nas je obiskala pisateljica Berta Golob. V našem razredu smo na policah razstavili nekaj njenih knjig in razred okrasili. Pričakali smo jo učenci iz obeh četrtnih razredov, tovariš ravnatelj in tovarišici, ki nas poučujeta.

Nismo čakali dolgo, ko je v razred stopila tovarišica Golobova s sodelavko. Predstavljala sem si jo čisto drugače. Mislila sem, da je bolj stroga. Bala sem se tudi, da bo pogovor z njo dolgočasen, pa sem se zmotila. Ves čas, kar je bila z nami, je bila dobre volje.

Pripovedovala nam je o dogodovščinah iz otroštva, o šolanju v gimnaziji in o poklicih, ki jih je opravljala. Izvedeli smo, da je poučevala v Predvoru, da je bila knjižničarka, da je delala tudi na RTV in da je sedaj pedagoška svetovalka.

Z zanimanjem smo jo poslušali, ko je pripovedovala o pisanju in objavljanju svojih del. Veliko kratkih zgodbic je bilo objavljenih tudi v Kurirčku. Mnoge od njih smo že prebrali.

Ta urica s pisateljico je bila prav zabavna.

Ana MUZIK, 4.a

Za kulturni dan smo se naučili pesmico Veverica Pekarica. Napisal jo je Dane Zajc. Na predstavi so nastopali osnovnošolci iz Žirovnice. Igrali so na razne instrumente. Tudi peli so. Po predstavi so vprašali, kaj nam je bilo najbolj všeč. Povedali smo jim in to so tudi ponovili. Potem smo šli v razrede. Sošolka Mirjana je povedala pesmico, Jernej pa je prebral življenjepisa pesnika Daneta Zajca. Nastopali so tudi učenci iz drugih razredov. Pevski zbor je zapel pesmice, ki si jih je naučil za ta kulturni dan. Dopoldne je hitro minilo.

Urška VOJE, 3.a

Portret

V osnovno šolo uvajamo najrazličnejše oblike učenja in ena izmed teh so tudi kulturni dnevi. Bilo je v soboto - prosto soboto! Pripravili so nam kulturni dan o risarskih tehnikah.

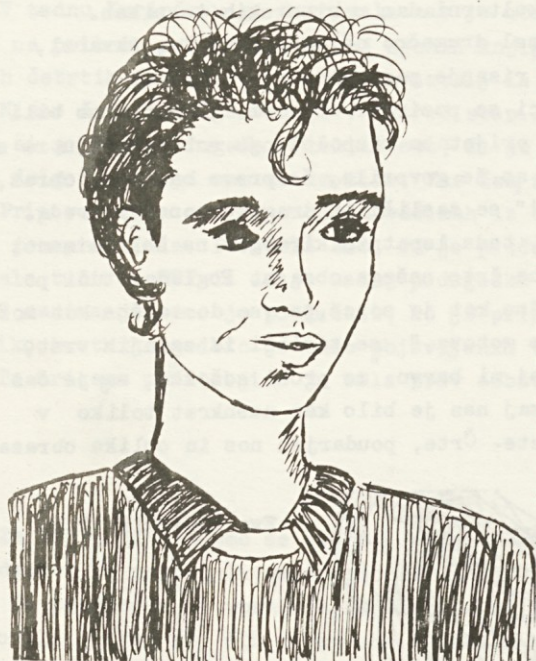
Razdeljeni smo bili po razredih. Vsak razred je imel drugačno nalogo: grafiko, akvarel, plakat, monotipijo. Za naš razred je prišlo na vrsto risanje portretov.

Gledam sošolke, kako oblikujejo prve poteze. Učenci so pozirali učencem. Takrat niso bili to učenci, ampak mojstri portretiranja. Ob glasbi in prijetnem razpoloženju sobotnega jutra so na papirju oživiljali moji sošolci. Črte s svinčnikom so že govorile, še prave barve za obraz, obleko in ozadje in sošolka je oživelala. "Joj, ta nos!" se zasliši iz drugega konca razreda. Pogledam. Vidim, da je ta nos res pokvaril vso risbo, toda lepotnih kirurgov na šoli nimamo; imamo pa radirko, ki vsaj malo omili kakšno neprijetno črto našega obraza. Pogledam tudi po drugih risbah. Na njih je bilo vse več barv, od takšne kot je sonce, pa vse do takšne kot morje. Risbe so bile zares prečudovite. "Še nekaj črt, pa bo gotova," se zasliši iz zadnjih vrst, od koder pa je prihajala tudi prijetna glasba. "Zmešaj mi barvo," me prosi sošolka, saj je čas hitel, kot bi gapodili. Toda ta trud ni bil zaman, saj nas je bilo kar naenkrat toliko v razredu; tisti na slikah in nas, ki smo risali portrete. Črte, poudarjen nos in oblika obraza - vse je nastajalo kot v sanjah.

Eva POGAČNIK, 7.b

To sem jaz

Da, to sem jaz, Miha. Ko takole premišljuje, kaj naj spravim na ta beli list, mi nič ne pride na misel. Zdaj šele vidim, kako težko pisatelji spravijo na list osebne stvari.

Sem mlad fant, ki ima rad življenje in se ga veseli. Moja vsakdanja obveznost je šola, v katero rad hodim. Po štirih letih šolanja v Dupljah sem predsedal v Križe.

Spominjam se prvega tedna v tej šoli in rečem, da so me šola in sošolci razočarali. Za sošolce sem bil nekaj novega in so me kar naprej zafrkavali in mi nagajali. Ker sem bil debelušen, sem kar dobil nekaj psevdonomov. Ne bom jih našteval. To me je jezilo, zato sem shujšal, da bi dokazal sošolcem, da sem jim enak. Med poletjem sem se ukvarjal s športom: plaval sem, tekkel in manj jedel. Sedaj je vse OK. in s sošolci se zelo dobro razumemo.

Sem v sedmem razredu in le še nekaj dni manjka, da bomo sprejeti v mladince. Vsi smo v pričakovanju tega dne, vendar ne le zaradi slovesnosti, ampak zaradi plesa. Želim si, da bi ne bilo preveč disco muzike, kajti po srcu sem bolj rockerski tip, ki ima rad stari in novi rock.

"Muska" je vsakdanjost mojega življenja, ob njej se sprostim in tudi zaplešem, odvisno do razpobženja, na katerega vpliva delo in ljubezen. In že sem pri ljubezni, delčku življenja mladega človeka. Sam sem jo že okušal in prav gotovo jo bom še.

Miha KUNŠIČ, 7.b

Pozdravljen, gozd

Gozd je moj drugi dom. Večkrat zahajam vanj. Nekajkrat mi je bil v tolažbo, drugič prostor za igro. S prijateljicami se velikokrat odpravimo v gozd po sadeže ali pa se igramo. Najbolj se mi je v spomin vtisnilo srečanje z ježem.

Sončen pomladni dan. Doma sem se dolgočasila, zato sem odšla k prijateljici. Tam so bili tudi drugi otroci iz vasi. Nekaj časa smo premišljevali, kaj bi se igrali. Klemen je predlagal, da bi se skrivali v gozdu. Ta predlog je bil soglasno sprejet in proti gozdu se je pomikala četa otrok. Med potjo smo veselo čebljali. Pripovedovali smo si svoja doživetja, ki jih je bilo nič koliko.

Domenili smo se, da bo mižala Monika. Ko je preštela do deset, smo se že vsi poskrili, preden je preštela do petdeset, je vsak najmanj trikrat zamenjal skrivališče, le Jošt je ostal v krošnji manjše smreke.

Jaz sem se skrila za visoko bukev. Bila je višja od naše hiše, ki je tudi precej visoka. Naenkrat se je okoli bukve zaslišalo šumenje listja, ki je ležalo po tleh. Pogledam v tla in kaj vidim. Okoli bukve je stopical ježek.

Vsi smo se zbrali okoli njega ter pozabili na igro.

Bodice je imel lepo počesane. Na njih je bil pripet le en list. Brž ko nas je zavohal, se je ustavil in zvil v klobčič. Andreja se ga je dotaknila in se pošteno zbadla.

To je bilo moje prvo srečanje z živim ježem.

Alenka GOLMAJER, 6.a

Pomladne I.

Vemo, da je že pomlad,
ker cvetice kukajo iz trat.

Mladi zvončki že cingljajo
in trobentice trarajo.

Ptice lastavice priletele so,
na slabo vreme naletele so.

Že zapel je zbor cvetlic,
na prvi spomladanski klic.

Manca JAZBEC, 4.a

II.

Zvonček pokukal je na plan,
sonček topel obsijal je dan,
zima bela se poslavlja,
pomlad zelena nas pozdravlja.

Že deklica vesela,
po rožice hiti,
da mamici prinese
šopke lepe tri.

Nataša ŠOBER, 5.b

III.

Sonce pomladno nas greje,
trobentica rumena se smeje,
zvonček ob potoku cinglja,
naznanja, da je pomlad prišla.

Otroci za žogo veselo hitijo,
tisti hitrejši se veselijo.
Drugi se z mopedi hitro podijo,
bližnje sosede močno jezijo.

Ptički v grmih veselo žgolijo,
zjutraj zgodaj nas prebudijo.
Kukavica se iz gozda oglašá ku,ku,
zdaj vemo, da pomlad je res tu.

Žmaž DOLŽAN, 6.a

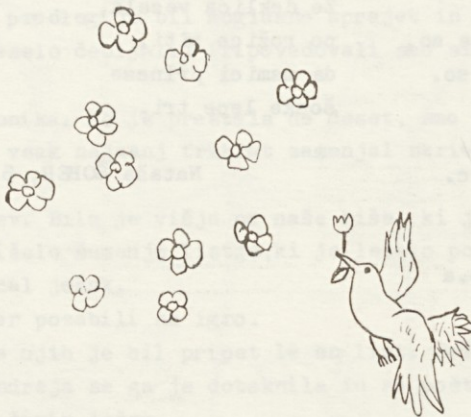
IV.

V. gozdu poje ptičica
skrita v grmičku
in pravi, najlepše je doma
v ljubljenem kotičku.

Pravi, grm meni je dom
in rožica dehteča
daje zdravje in radost -
res velika sreča.

Slišim petje ptičice,
šepetanje rožice,
res najlepše je doma,
kjer mir in sreča bivata.

Miran MEGLIČ, 6. a

Nataša

Polje

Če gledam skozi okno proti Sebenjam, vidim same rjave površine. Vem, da so to njive, nekatere dolge kot tračnice. Poleti rjave barve skoraj ni bilo videti. Zakrivale so jo pisane preproge. Na njivah so rasli krompir, solata, fižol in drugi poljski pridelki. Sedaj ne vidimo drugega kot kak velik bel kamen, ki štrli iz črnine. Včasih se tu in tam ustavi kakšna črna sraka, da se malo spočije ali pa s poljem poklepeta. Če ima srečo, iz zemlje potegne črva ter ga z užitek pojé.

Dolge mesece bodo ptice, ki ostanejo čez zime pri nas, edini gosti polje. Fridni kmetje so namreč že pospravili zimsko zelenjavo ter polje pripravili na počitek. Osamljeni so tudi travniki in stezice med polji. Le tu in tam je videti kak kozolec, prav tako zapuščen. Ko bo z gora pritisnil mraz, bo zemlja zmrznila. Tedaj bomo otroci brezskrbno tekali, ker zemlja ne bo silila v čevlje. Kakor hitro bo polje prekril sneg, ga bomo izkoristili za tek na smučeh. Tako nam je polje prijatelj poleti in pozimi.

Spomladi, ko bo posijalo sonce in zemljo ogrelo, bo polje spet oživeló. Pogled nanj se nam bo po dolgi zimi zdel nov in lepši kot jeseni.

Romana TERAN, 6.a.

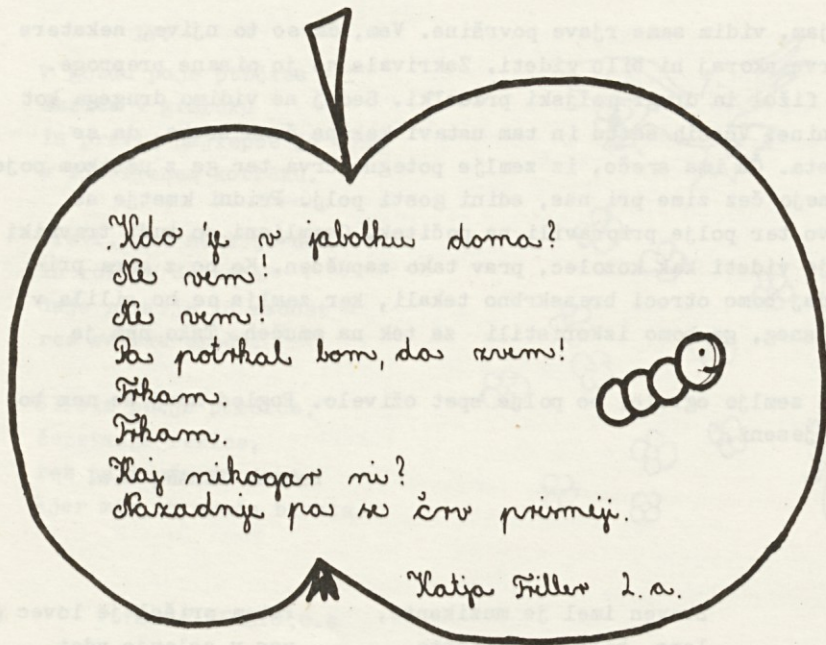
Gozdna balada

Sredi gozda zajček bel
skakal, plesal ves vesel.
Divje plesal rock and roll,
valček, polko, tromt ratram.

Zraven imel je muzikante,
lepe, bele, zale, fante
Godli so in peli
bili so vendar bolj veseli.

Potem prišel je lovec grd,
ves v zelenje vdet,
Dolgo puško je nameril,
ustrelil, zajček bel pa
padel na mahovita tla.

Janez POTOČNIK, 6.a

Kdo je v jabolku doma?
Ne vem!
Ne vem!
Pa potrkal bom, da vem!
Hkam.
Hkam.
Kaj nikogar ni?
Kaxadni je pa se črv prilepi.

Katja Filler 2. a.

Mamica in ati sta začela delo
na vrtu. Jaz sem jima pomagala.
Mamica se je spomnila, da mi
bo dala del grede.

Posejala bom solato, rože,
rabarbaro in čebulo.

Za vrt bom skrbela sama.

Vera KASTIGAR, 1. b

Kras

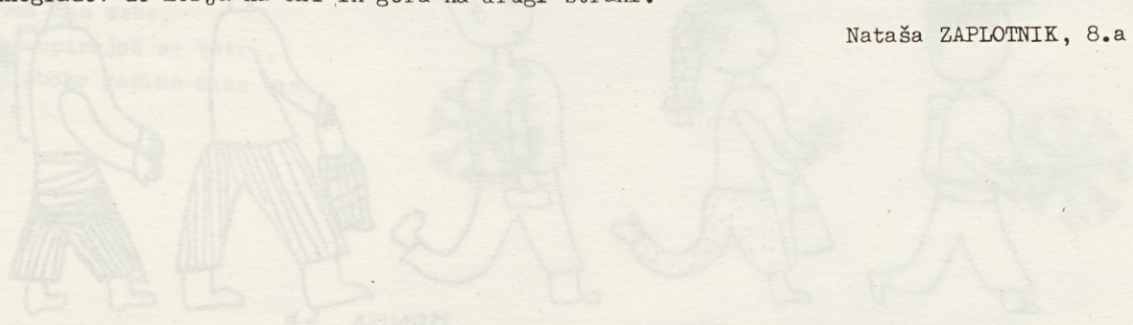
Jesen na Krasu je mešanica škrlatnih, rumenih in rjavih barv. Razkošje barv se posmehuje revnim kamnom in travam, ki se uvele skrivajo pod grmičevjem. Svet uval in jam se stika z gorami in morjem.

Kras je poln nasprotij, narava je na ta majhen košček zemlje postavila smrt in življenje, sušo in vodo, trave in drevesa in močne uporne ljudi. Slika, ki je tako nastala je nenavadna, drugačna je od zelenja in ni morsko modra. Ni niti peščena, da bi spominjala na puščavo. Nekako drugačna je, preprosta, a lepa.

In ljudje - ti so kot zrasli z naravo. Polni so upanja in nenavadne moči. Na obrazih se igra svetloba in odkriva gube in gubice na porjavelih obrazih. To so ljudje preteklosti.

Čeprav so dolga desetletja trpeli pod italijansko tiranijo, so ohranili v sebi vso veličino naroda. Nikoli niso priznali poraza, ne pod tujci v prejšnjih stoletjih, ne v obeh krvavih vojnah tega stoletja. Zato se sedaj lahko s ponosom zazrejo preko svojih gričkov in vinogradov do morja na eni in gora na drugi strani.

Nataša ZAPLOTNIK, 8.a

Pot

Bila sem zelo vesela, ko smo šli za dan mladosti pod Steržič. Že zjutraj sem bila dobre volje, ker je bilo lepó vreme. Avtubus nas je peljal do Loma. Cesta je bila zelo strma in ovinkasta. Napreg smo šli peš. Hodili smo eno uro. Bili smo utrujeni. Posedli smo po klopeh, pojedli malico, popili sok in se igrali. V bližini smo zagledali sneg. Začeli smo se kepati. Tudi v vrečko smo ga spravili, da smo lahko okepali tiste, ki so ostali spodaj pri kači. Sošolec Jaka je vrgel kepo Katji, ta pa v jok. Ko smo se vračali, nas je ujel dež. Tovarišica je mislila, da pajek prinaša srečo, pa ji je prinesel nesrečo, ker je padla in si raztrgala rokav. Avtobus nas je že čakal in smo se vsi veseli odpeljali domov.

Saša PERKO, 2.b

Zima

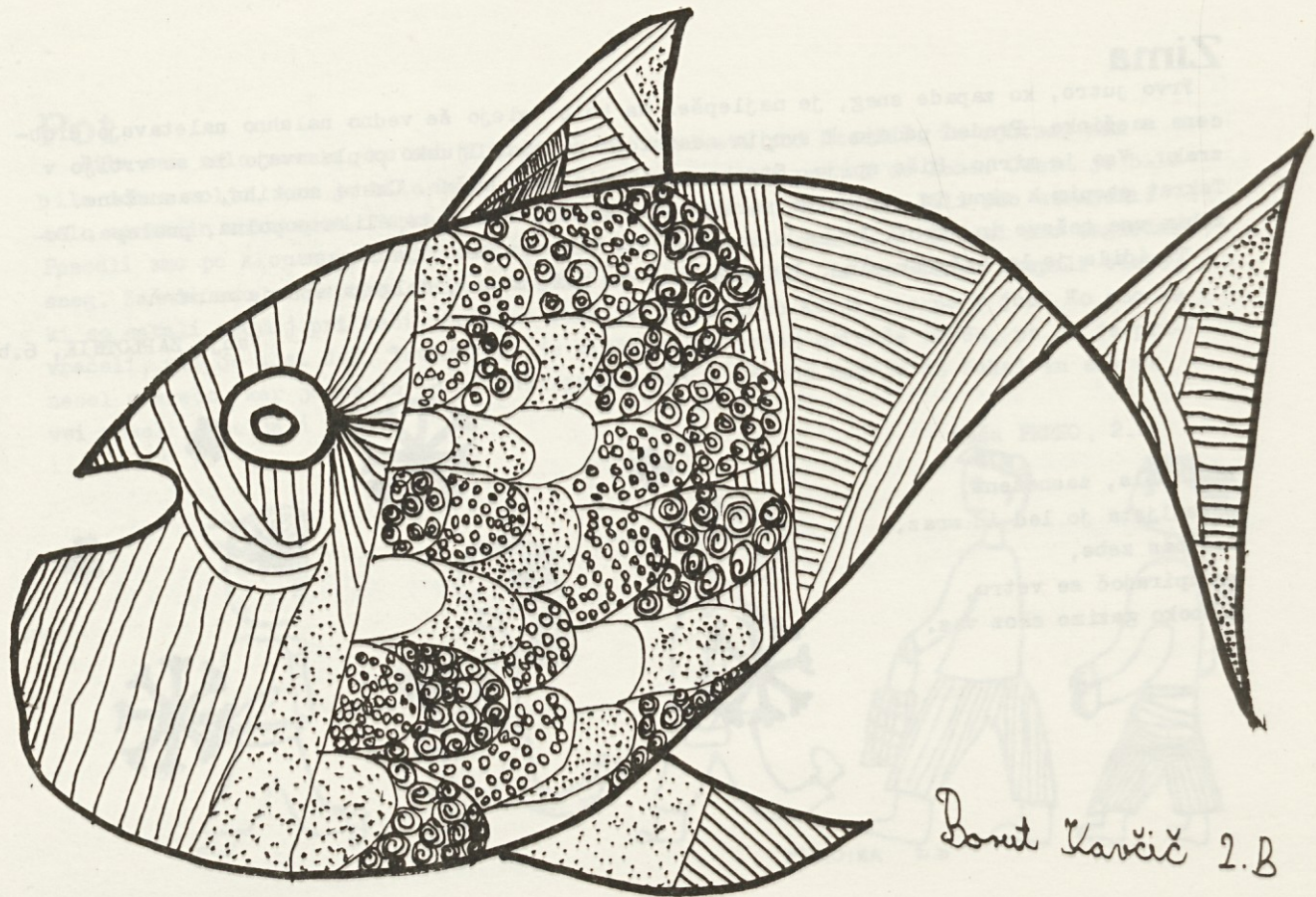
Prvo jutro, ko zapade sneg, je najlepše. Na belo odejo še vedno nalahno naletavajo drobne snežinke. Preden padejo k svojim sestricam na tla, ljubko poplesavajo in se vrtijo v zraku. Vse je mirno. Hiše spiyo. Strehe pokrivajo bele kučme. Ceste so tihe, zasnežene. Takrat stopim k oknu in opazujem naravo. Zdi se mi, da je ta slika popolna, prelepa. Pozabim vse težave in skrbi, ki me sicer tarejo. Vsa sem zatopljena vase.

Ta idila je le začetek zime, ledenih sveč in rož, mraza, dolgega spánja narave.

Vanja ZAPLOTNIK, 6.b

Zima bela, zasnežena,
spremljata jo led in mraz,
vse nas zebe,
ko upirajoč se vetru,
globoko gazimo skoz vas.

Donat Kavčič 2.B

Sestrice

Lepših
ljudi
od
sestrice
ni,
zmeraj
dela
in
se
uči.

Igor MALI,2.b

Jaz imam sestrico.
Ime ji je Vesna.
Zelo jo imam rada.
Skupaj se igrava.
Peljem jo na sprehod.
Stara je dve leti.

Brigita ŽEPIČ,1.a

Potovanje

Potujem po oceanu od otoka do otoka,
ni jih veliko, a na pogled so lepi,
ker narava jih vodi,
vsak letni časi jih obnovi.

Se ustavim na Havajih,
s Havajev podam se do Maroka,
od tam pa na Tahiti po bencin
in brž domov hitim.

Pot domov je težka,
toda ko zagledam naš Jadran,
že zavriskam v novi dan.

Zdaj pa brž na Palagružo,
po cocto in še kaj,
pa se vrnem k vam nazaj.

Robert LEBAN,6.b

Vojak

Moj brat Tine je pri vojakih v Makedoniji. Šli smo ga obiskat. S spalnikom smo se peljali do Skopja. Po dolgih štirih mesecih sem spet videl svojega brata vojaka. Imel je sivozelena uniformo z rdečimi našitki na ramah. Pomeril sem njegovo kapo in se tudi slikal v njej. Poročnik je Tinetu dovolil, da je dva dni ostal z nami. Šli smo v Banske toplice, kjer smo videli vrelce in pava. Na vratih restavracije sem prebral PECTOPAH. Tine mi je povedal, da je P v cirilici R, C pa S. Nato sem prebral RESTORAN.

V Strumici sem videl veliko dečkov, ki so čistili čevlje. Eden od njih je sedel na kamnu in vpil: "Čistimo cipele! Sedam dana garancije!"

Rad bi šel še enkrat v Makedonijo, ker je Tine pisal, da je tam na tisoče žab.

Jaka JAKŠIČ, 2.b

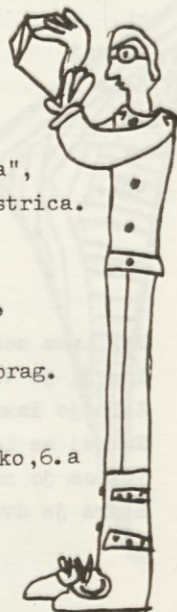
Moj bratec

V začetku, ko je bil še kakor štručka, sem zibala ga in pestovala kot majhnega mucka.

Kasneje, rasti je začel, ko rekel že je "moja Vesnica", bila sem res zelo srečna sestrica.

Sedaj, ko misli, da že odrasel je, ko siten je kot sam vrag, komaj čakam, da izgine čez prag.

Vesna Perko, 6.a

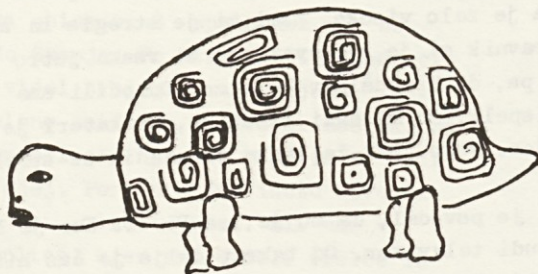
Bila sem bolna

Že od nekdanj sem bila občutljiva za prehlade, gripe in podobne bolezni. Neko jutro me je bolela glava. Zmerila sem si temperaturo. Bila je zelo visoka. Mami mi je stregla in skrbela zame. Naslednji dan smo odšli k zdravniku. Zdravnik mi je svetoval, da bi vsako jutro prihajala v šolsko ambulanto po injekcijo ali pa, da bi odšla v bolnico. Odločili smo se za bolnišnico. Skrbelo me je. Takoj ko smo prispeli, so mi dali infuzijo, po kateri je prihajala hrana v moje telo. Tako je bilo cel teden. Nato sem že lahko vstala in se sprehodila po sobi.

Nekoč so operirali nekega dečka. Pozneje mi je povedal, da mu je ime Pavel. Ker je bil v bolnišnici še nekaj mesecev, je imel s seboj tudi televizor. Od takrat dalje je čas hitreje mineval. Skupaj sva se igrala, se zgovarjala itd. V bolnišnici sva imela tudi tovarišico, ki naju je poučevala, nama nosila knjige iz knjižnice ter nama delala družbo. Ob koncu drugega tédna mi je glavna sestra obljubila, da bom šla lahko čez tri dni domov. Razveselila sem se. V nedeljo zjutraj so me starši prišli iskat. Posloвила sem se od Pavla in bolniških sester. En teden sem ostala še doma.

Nataša ŠTEFE, 5.a

Moja želva

Dobili smo želvo. Dolgo je bila prestrašena. Pihal je veter in čustila sem, da jo zebe. Nesla sem jo v garažo. Tam je zaspala. Kadar sije sonce, jo nesem na travnik. Tam se igram z njo. Dali smo ji ime Gulpi.

Meta BREZAR, 1.a

Prijatelj Miki

Zjutraj se prebudim in ob sebi začutim mehko in nežno dlakasto bitje, ki se preteguje in zeha. To je moj mucek Miki, s črnimi dlakami in belo piko pod vratom. Sedaj je star že leto in pol, pa se še vedno rad igra z menoj. Spominjam se ga, ko je komaj prikukal na svet. Vsak dan sem ga hodila gledati in počasi je postajal vse večji. Rad se je igral s penasto žogo in se podil za njo po dnevni sobi. Če sem ga hotela pobožati, se je vrgel na hrbet in začel s tačkami praskati in gristi po roki. Sedaj je že odrasel, a še vedno vsak večer pride do moje postelje ter se zlekne poleg mene. Tako skupaj dočakava naslednji dan, ko grem jaz v šolo, on pa na potep. Čeprav imamo doma še eno muco, imam Mikija najraje.

Vanja KOPAČ, 5.a

Naš muček

Naš muček tigrček
čudno ima ime
kličemo ga Zefek,
raj rad klobase je.

I sosedovo mucec se igra,
potepata se rada oba.
Kadar kadar lačna sta,
domov prav rada prideta.

Knež Urtoč 2.b

Muri

Imam mucka Murija. Muri mu je ime zato,
ker je črn. Najraje ima mene. Rad me ima zato,
ker mu dam največ mesa. Dobila sem ga, ko je
bil še čisto majhen. Zvečer mu dovolim, da zaspi
v moji sobi. Rad se tudi igra. Najbolj hecen je,
kadar s tačko poriva avtomobilčke po celi dnevni
sobi. Ima tudi nevesto. To je sosedova muca.
Zato me ponoči skrbi, kadar ga ni domov.

Katja MOHORČIČ, 2.b

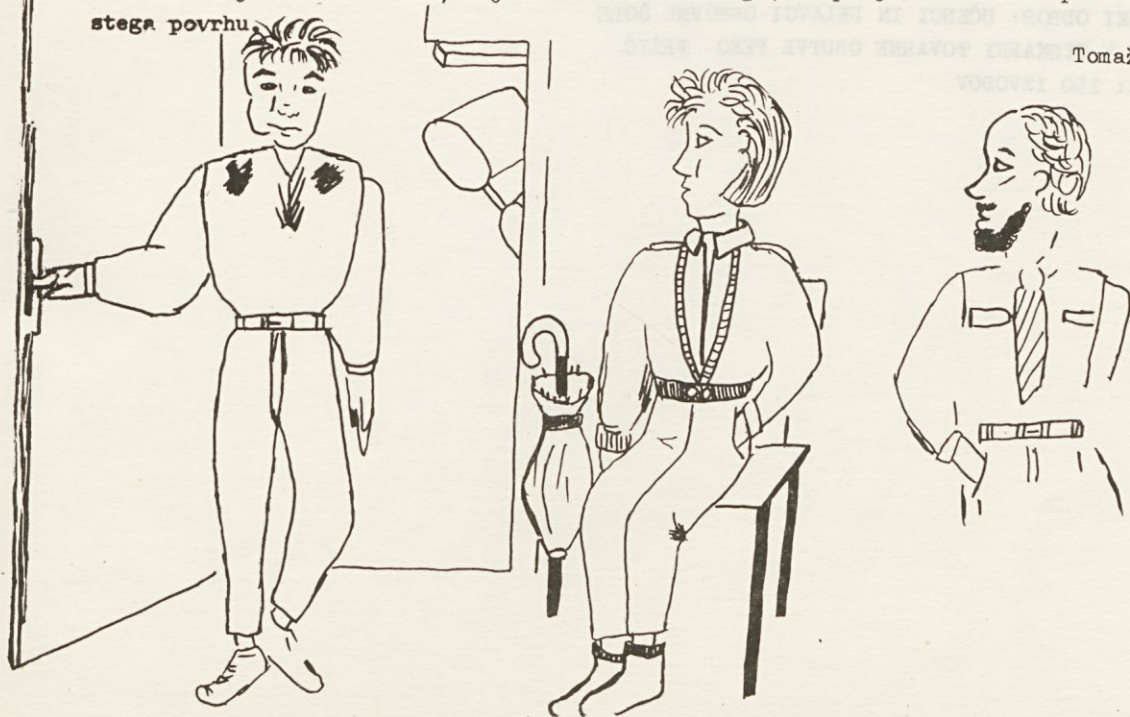
Petek 13.

Ulilo se je kot iz škafa. "In ravno zdaj," sem jezno pomislil. Ko sem šel od doma, se ni oglasila niti ena kaplja, zato tudi nisem vzel dežnika, zdaj pa kot da se svet tušira. Na srečo sem že stopil v zdravstveno posloplje. Zdelo se mi je, da sem tak kot spužva. Kar imam me je hotelo biti, ko sem šel v čakalnico. Tam je bila velika gneča. Komaj sem našel prosti sedež zase. Nanj sem se usedel brž, ko sem odložil bundo in kapo na obešalnik. Toda ni minilo pet minut, ko sem močno kihnil: "Ap...čiha, ap...čiha," je zadonelo po vsej čakalnici. Gotovo bi kihnil še enkrat, ko se ne bi zadržal. Toda ko sem se umiril, je vse ljudstvo buljilo vame, kakor v duhovnika pri maši. Naposled so le začeli klepetati. Neka deklica je zajokala, drugi pa so se pritoževali na zdravnike, češ da je čakalna doba predolga. V tve sem vzel Mikijev Zabavnik in ga začel brati. Zanimiva zgodba v njem me je na mah pritegnila. Naenkrat je prišla zdravnica in rekla: "Naslednji!" Kot blisk sem se zganil, pospravil Zabavnik v vrečko in stopil v prostor, v katerem je dišalo po zdravilih. Zbal pa sem se jeklenih klešč, ki so kot prikazen gledala iz predala. Nič ni pomagalo, moral sem se vsesti in zdravnik je izvlekel prav nje. "Že na daleč se vidi, da jih moram dosti izpustiti." In na mojo veliko žalost je zdravniški sestri rekel: "Injekcijo!" Ko jo je držal v roki, se je niti pogledati nisem upal. Zdravnik ponovno: "Odpri usta!" Odpreti sem jih moral, ne da bi se kaj upiral. Nato mi je injekcijo zasadil globoko v dlesni zdravni zoba, ki je bil že večkrat plombiran. Ko mi jo je le izvlekel, je na vrsto prišlo puljenje. Pri tem sem kričal kot Tarzan, če ne še bolj. Zdravnik pa je mirno delal naprej. Tisti trenutki, ki so bili dolgi kot večnost. Kar pošteno sem se oddahnil, ko je zob prikukal na dan.

Dobil sem vato v usta in obisk je bil končan. Zdravnik med vrati reče: "Danes si imel srečo, da sem ti izpulil samo en zob, drugič ti jih bom več, če si jih ne boš redno umival." Šel sem v čakalnico in takrat so zopet vsi buljili vame kot v božje čudo. Gotovo ne bi vedel, za kaj gre, ko ne bi nekdo rekel: "Glej, tale se je tako drl, kot da bi ga iz kože dajali." Zdaj se mi je posvetilo. "Čimprej jo odkuri!" sem pomislil in odšel.

Tako se je končal ta dan, saj ni bilo nič čudnega, ko pa je bil takrat petek, pa še trinajstega povrh.

Tomaž MEGLIČ, 6.a

Petek

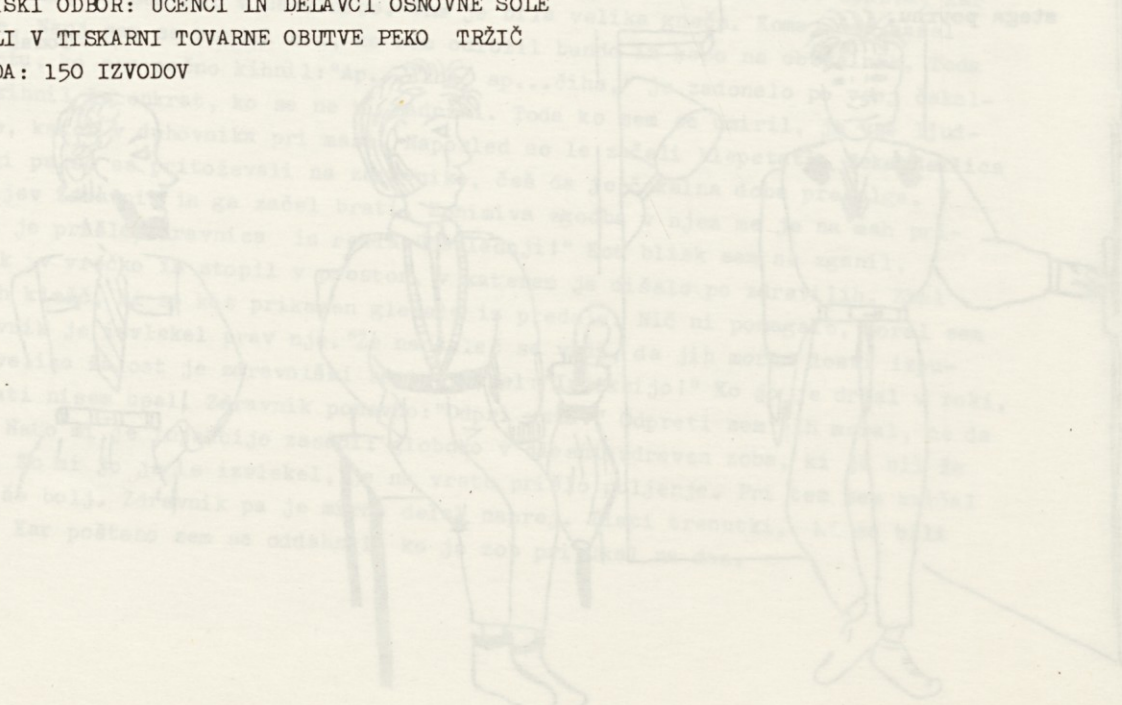
M O S T O V I

GLASILO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE KOKRŠKEGA ODREDA KRIŽE V ŠOLSLEM LETU 1986/87

UREDNIŠKI ODBOR: UČENCI IN DELAVCI OSNOVNE ŠOLE

TISKALI V TISKARNI TOVARNE OBUTVE PEKO TRŽIČ

NAKLADA: 150 IZVODOV

Depo

908TRŽIČ
MOSTOVI
1986/87

373.3(497.4 Krize)

4002364

KNJIZNICA TRŽIČ

COBISS •